Clifford D. Simak

POARTA CARE DUCE DINCOLO

În româneşte de Viorel Gh. CIUBĂR [1]

[1]Titlul original *The Big Front Yard*, Astounding Science Fiction, octombrie 1958. Premiul *Hugo* pentru „Cea mai bună nuveletă” 1959. Povestirea a apărut în limba română în nr. 333-335/oct.-nov. 1968 din „Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice”.

Hiram Taine se deşteptă şi se ridică în pat, în capul oaselor.

Towser lătra şi zgâria uşa.

— Taci! îi zise Taine,

Câinele înălță urechile cu un aer de inchizitor şi reîncepu să latre şi mai şi. Taine se frecă la ochi. Îşi trecu o mână prin părul rărit şi o clipă avu chef să se culce din nou şi să-şi tragă cuvertura peste cap. Dar nu era posibil să doarmă atâta timp cât Towser lătra.

— În definitiv, ce te-a apucat? se răsti el la câine.

— Vhuu! făcu acesta, fără să înceteze să zgârie harnic podeaua.

— Dacă vrei să ieşi, zise Taine, n-ai decât să dai deoparte uşa capitonată. Doar ştii bine cum s-o faci, că o deschizi mereu.

Towser tăcu, se aşeză greoi şi-şi privi stăpânul cum iese din aşternut. Taine îşi trase pe cap cămaşa, îmbrăcă pantalonii, dar nu-şi dădu osteneala să se şi încalțe. Deodată câinele se propulsă într-un colț al camerei, puse botul în pământ şi început să adulmece pervazul pardoselii, răsuflând zgomotos şi salivând.

— Ai găsit un şoarece? râse Taine.

— Vhuu! făcu Towser cu o enormă emfază.

— E prima oară când te văd făcând atâta tapaj pentru un şoarece, zise surprins stăpânul său. Pesemne te-ai cam țicnit.

Era o frumoasă dimineață de vară. Un torent de soare inunda fereastra.

— Bună zi pentru undiță, îşi spuse Taine, apoi îşi aminti că, oricum, nu putea merge la pescuit, deoarece trebuia să se ducă să vadă acel vechi pat de arțar, cu coloane, despre care îi auzise vorbind pe-alde Woodman.

Se gândi c-o să i se ceară, probabil, dublul prețului normal. „În epoca noastră, - îşi spuse el - nu-ți mai poți câştiga cinstit traiul; toată lumea a început să adulmece ce-i aceea o antichitate."

Se sculă şi trecu în living-room.

— Hai, îi zise lui Towser.

Câinele îl urmă, oprindu-se la fiece pas ca să miroase colțurile şi să zgârie podeaua.

— Ce te-a apucat? se miră Taine, zicându-şi totuşi că poate e vreun şobolan în casa destul de veche.

Îi deschise câinelui uşa capitonată, iar Towser țâşni afară, ca din puşcă.

— Lăsa-n pace marmota aia, azi măcar, îl sfătui Taine. Lupta este pierdută dinainte, nu vei ajunge niciodată s-o descoperi.

Câinele dispăru însă în spatele casei. Abia acum băgă de seamă Taine că se petrecuse ceva cu firma agățată de stâlp, chiar lângă drum. Unul dintre inelele ei se desprinsese şi firma bălăbănea la celălalt capăt.

Cu paşi prudenți, traversă drumul şi iarba încă umedă de rouă ca să îndrepte firma. Nu văzu la ea nimic neobişnuit - doar inelul ce se desfăcuse. Gândi că e opera vântului sau a vreunui mic golan care trecuse. Nu, fără îndoială, nu fusese unul dintre ăştia. El, Taine, se înțelegea foarte bine cu puştii. Nu veneau niciodată să-l sâcâie, ceea ce nu era cazul şi cu ceilalți locuitori ai comunei: cu bancherul Stevens, de exemplu. Golanii se distrau adesea, scoțându-l din fire. Taine se dădu înapoi ca să observe dacă firma este aşezată cum trebuie. Pe ea se putea citi cu litere de-o şchioapă:

LA OMUL CU MÂINI DE AUR

şi dedesubt, cu caractere mai mici:

REPAR ORICE

urmat de:

ANTICHITĂŢI
AVEŢI CEVA DE VÂNZARE?

Ar fi fost poate mai bine să aibă două firme, una pentru atelierul său de reparații, şi cealaltă pentru antichități. Odată, când va avea timp, va zugrăvi două noi - câte una de fiecare parte a drumului. Atunci firmele vor sări în ochii tuturora.

Se întoarse şi privi pădurea din Turner. Socoti că e tare plăcut să ai o pădure aşa de mare, chiar la capătul satului. Se aflau acolo păsări şi iepuri, marmote şi veverițe şi, de asemenea, o mulțime de mici tranşee construite de generații de băieți din Willow Bend. Într-o bună zi, cu siguranță, un om cu simțul afacerilor o va cumpăra pentru a construi aici blocuri sau altceva la fel de respingător şi atunci i se va părea că o bună parte din propria sa tinerețe îi va fi smulsă din viață.

Towser se ivi în colțul casei. Înainta mergând pieziş şi, cu urechile ciulite de curiozitate, adulmeca la baza zidului.

„Câinele ăsta e complet aiurit” - îşi spuse Taine şi se-ntoarse lipăind cu picioarele goale pe podea. Trecu în bucătărie, umplu ceainicul, îl puse pe maşina de gătit şi aprinse arzătorul. Apoi deschise butonul radioului, fără să se mai gândească la faptul că aparatul era stricat.

Constatând că nu emite nici un sunet, îşi aminti că nu mai merge şi, scârbit, îl închise. „Totdeauna e aşa - îşi zise. Lucrurile altora le pun la punct, dar niciodată n-am timp să le repar şi pe ale mele”.

Intră în casă şi se încălță.

În bucătărie, ca de obicei, maşina de gătit nu funcționa.

Sub ceainic arzătorul era rece, dar Taine făcu un pas înapoi şi-i arse maşinii un şut zdravăn cu piciorul. Ridică apoi ceainicul şi puse palma deasupra arzătorului. Abia după câteva minute simți un pic de căldură.

„Şi de data asta mi-a mers” - îşi zise. Dar ştia foarte bine că, într-o zi, lovitura cu piciorul nu-i va mai folosi. Va trebui atunci să se ocupe serios de această maşină. Nu era, probabil, decât o mică defecțiune a racordului puțin nestrâns.

Reaşeză pe plită ceainicul. Deodată, de-afară se auzi o mare larmă şi Taine ieşi să vadă ce se petrece. Beasly, rândaşul, şoferul, grădinarul şi omul la toate al familiei Horton, intrase în curte de-a-ndăratelea cu un vechi camion hodorogit. Lângă el, la volan, trona Abbie Horton, soția lui H. Henry Horton, cetățeanul cel mai de seamă al comunei. Un televizor-mastodont, pe jumătate acoperit cu o pătură de voiaj în culori țipătoare, ecosez, roşu şi violet, era legat la spatele camionului. Taine îl cunoştea de multă vreme. Deşi demodat de aproape un deceniu, era încă cel mai costisitor aparat, a cărui prezență onorase vreodată o casă din Willow Bend.

Abbie sări din maşină. Părea o femeie energică, fără astâmpăr şi autoritară.

— Bună ziua, Hiram, îl salută ea. Crezi că poți să mai aranjezi odată aparatul ăsta?

— N-am nici o îndoială c-o să-i viu şi de hac, răspunse Taine, iar ocheada pe care o aruncă televizorului îl umplu de consternare. Mai avusese prilejul să se măsoare cu acest aparat şi ştia ce-l aşteaptă, de aceea adăugă prudent: O să vă coste poate mai mult decât face. V-ar trebui un televizor nou. Ăsta a început să se hodorogească şi...

— Exact aşa-mi toacă şi Henry, i-o-ntoarse Abbie pe un

ton acru. El ar dori un televizor în culori, dar eu nu vreau să mă despart de ăsta. Nu-i un simplu televizor, ştii, e o combină radiomagnetofon, şi în plus lemnul şi stilul se potrivesc cu restul mobilierului meu, aşa că...

— Da, ştiu, zise Taine, care auzise şi altădată toată această poveste.

„Vai de bătrânul Henry - gândi el. Ce trăi trebuie să aibă! Să te zbaţi toată ziua în fabrica ta de maşini electronice, făcând pe marele patron, ca să te-ntorci seara acasă, unde să stai sluj înaintea acestui tiran de periferie...”

— Beasly, ordonă Abbie cu vocea ei de sergent-major. Vino imediat să scoţi aparatul de-aci.

— Da, coniță, făcu Beasly.

Nu prea avea un aspect inteligent, cu trupul său mare, deşelat şi cu umbletu-i bălăbănit.

— Să fii atent, nu vreau să-l juleşti.

— Da, coniță, răspunse Beasly.

— Stai să te-ajut, îi propuse Taine.

Se căţărară amândoi în camion şi începură să dezlege monstruoasa vechitură.

— E tare greu, îi preveni Abbie. Fiţi atenţi şi unul şi altul!

— Da, coniță, mormăi Beasly.

Aparatul era, într-adevăr, masiv şi dificil la manevrat, dar Taine şi Beasly îl cărară sus, prin spatele casei, apoi peste cele câteva trepte ale intrării îl trecură prin uşa dindărăt şi îl coborâră pe scară în pivniță, urmaţi de Abbie, care îi supraveghea cu privirea ei de vultur, că nu cumva să zgârie aparatul.

Pivniţa lui Taine era în acelaşi timp şi atelier, şi magazin de antichităţi. Într-un capăt se aflau bănci, unelte, instrumente tehnice, cutii pline cu diferite obiecte şi o îngrămădeală de vechituri fără nici o utilitate, răspândite fără

nici o ordine.

În celălalt capăt - o colecție de scaune cu picioare curbate, somiere desfundate, bufete antice, comode seculare, găleți pentru cărbuni, vechi şi poleite, grele stingătoare de foc, lucrate în fier şi tot felul de catrafuse recoltate pe preț de nimic, de ici şi de colo.

Taine şi Beasly aşezară cu precauție aparatul pe jos. De pe scară, Abbie îi urmărea vigilentă.

— Ia spune-mi, Hiram, strigă ea, stârnită, ai ridicat un alt tavan în pivniță? Arată mult mai bine aşa.

— Hai?

— Ziceam de tavan. Am băgat de seamă că ai ridicat un tavan nou.

Taine îşi înălță repede capul şi constată că femeia nu mințea. Pivnița avea alt plafon, dar nu el îl construise.

Îşi simți gâtul sugrumat lăsă capul în jos şi-l ridică din nou. Tavanul era însă tot acolo.

— Nu pare un tavan ca toate celelalte, zise Abbie, neînfrânându-şi admirația. Nu se vede nici o linie de demarcație între zid şi el. Cum l-ai făcut?

Taine simți din nou că-l sugrumă ceva şi cu greu îşi regăsi vocea.

— E un truc pe care l-am născocit singur, articulă el încet.

— Ar trebuie să vii şi la noi să faci unul la fel. Dacă ai vedea pivnița noastră!... Beasly a reparat tavanul în sala de joc, dar e un nepriceput, Beasly acesta!

— Da, coniță, mormăi Beasly, pe un ton pocăit.

— Voi veni îndată ce-o să-mi găsesc timp, spuse Taine, gata să făgăduiască orice numai să scape de ea.

— Ai avea destulă vreme, zise Abbie înțepată, dacă n-ai umbla mereu hai-hui prin sate pentru a cumpăra tot felul de mobile hărtănite, cărora dumneata le zici antichități. Pe cei

din comună, care dau cu nasul pe-aici, poate-o să ajungi să-i chiorăști, dar pe mine nu mă duci!

— Unii clienți îmi aduc câştig bunicel, răspunse Taine, fără să-şi iasă din calmul său.

— Şi ceilalți te ruinează.

— Am aici o garnitură de porțelanuri vechi… întocmai ceea ce căutați dumneavoastră, urmă Taine. Nu le am decât de ieri sau de alaltăieri. Deoarece le-am procurat la preț scăzut, vi le pot da ieftin.

— Nu mă interesează, făcu femeia şi gura i se închise cu un clămpănit sec.

Se-ntoarse şi începu să suie treptele.

— Rage ca leul azi, zise Beasly, către Taine. O să facă urât. Totdeauna e aşa când se scoală cu noaptea-n cap.

— Nu lua în seamă ce-ndrugă, îl sfătui Taine.

— Încerc, dar nu-mi vine prea uşor. Eşti sigur că n-ai avea nevoie de cineva? Ți-aş lucra pe mai nimic.

— Îmi pare rău, Beasly… Ascultă, vino mai bine într-o seară să facem o partidă de şah.

— De acord, Hiram. Eşti singurul om care mă invită… Toți ceilalți mă iau întotdeauna peste picior şi mă-njură.

— Haide, Beasly, vociferă Abbie de sus, de pe scară. Ai de gând să rămâi aici până la paştele cailor? Vino. Am de bătut nişte covoare.

— Da, coniță, răspunse Beasly, întorcându-se pe călcâie.

Înainte de a urca în camion. Abbie îl fixă pe Taine cu o privire necruțătoare:

— Ai să te ocupi îndată de televizorul meu, nu? Fără el sunt moartă.

— Mă apuc imediat, zise Taine.

După ce privi cum pleacă, îl căută pe Towser, dar câinele dispăruse. „Pesemne e pe urmele marmotei, în pădure,

dincolo de drum - gândi stăpânul său. Şi nici măcar nu şi-a înfulecat porţia de dimineaţă”.

Când Taine intră în bucătărie, apa clocotea furioasă. Îşi puse în ibric cafea şi turnă deasupra apă. Apoi coborî din nou în pivniţă. Tavanul era tot acolo. Aprinse toate luminile şi făcu înconjurul încăperii, examinând-o. Tavanul era dintr-un material alb-strălucitor şi translucid, până la un anumit grad; *părea străveziu, dar nu puteai privi totuşi printr-însul.* Nu se vedea nici o urmă pe la muchii. Acoperea perfect ţevile de apă şi de lumină. Taine urcă pe un scaun şi ciocăni cu degetele în tavan. Se auzi un clinchet la fel de pur ca şi cel pe care-l obţii când loveşti cu unghia o cupă de cristal. Se dădu jos de pe scaun şi-şi clătină capul. Era de neînţeles. În ajun îşi petrecuse aproape toată seara reparând maşina de tuns iarbă a bancherului Stevens şi în tot acel răstimp tavanul cel nou nu exista.

Cotrobăi într-o cutie şi găsi o manivelă de burghiu. Căută printre burghiele cele mai mici şi potrivi unul. Apoi aranjă instrumentul, se urcă din nou pe scaun şi încercă să potrivească vârful burghiului pe tavan. Oţelul prinse să patineze, fără să zgârie materialul. Taine desfăcu garnitura burghiului şi examină cu atenţie plafonul. Nici cea mai mică urmă. Reîncepu operaţia, împingând cu toată forţa sa în burghiu. Vârful acestuia se rupse cu un sunet sec, bucăţica ruptă zbură prin pivniţă şi se izbi de zid.

Taine coborî din nou. Găsi un alt vârf pe care îl înşurubă în burghiu şi începu să urce încet scara, străduindu-se să raţioneze lucid. Dar surpriza îl copleşea. „Acest tavan nou n-ar fi trebuit să existe şi totuşi el se află aici. Doar dacă aş fi nebun şi încă nebun de legat şi atins de amnezie pe deasupra aş putea crede că l-am făcut eu”.

În *living-room* întoarse un colţ al covorului vechi, în culori

şterse, şi potrivi din nou burghiul. Îngenunche şi începu să apese. Vârful străbătu ca prin unt vechiul planşeu de stejar, pe urmă se opri. Taine apăsă mai departe, dar instrumentul lunecă fără să intre. Cu toate astea, în teorie, sub planşeul de lemn nu trebuia să mai existe nimic. Nimic ce-ar fi putut forma un obstacol pentru vârful burghiului care, o dată străpuns planşeul, trebuia să pătrundă în gol, printre grinzi.

Taine desprinse burghiul şi-l puse jos. Trecu în bucătărie, unde cafeaua era gata. Dar înainte de a-şi turna, scotoci în sertarul bufetului, de unde scoase o mică lanternă. Se întoarse în living-room şi îndreptă fasciculul de lumină spre gaura făcută de burghiu. Ceva strălucitor se vedea în fundul golului.

Reintră în bucătărie, luă două chifle vechi, rămase de-aseară, şi-şi turnă o ceaşcă de cafea. Se aşeză şi începu să mestece, întrebându-se ce ar trebui să facă. Deocamdată nu era cine ştie ce. Pentru moment, cel puțin. Toată ziua de şi-ar fi spart capul, căutând să înțeleagă ce s-a întâmplat în propria sa pivniță, şi tot n-ar fi găsit răspunsul.

Temperamentul său pedant, de yankeu pur-sânge, se revoltă împotriva acestei îngrozitoare pierderi de timp, de aceea îşi spuse că era mai bine să pună mâna pe patul acela cu coloane înainte ca vreun alt negustor din localitate să şi-l însuşească fără nici un scrupul. Cu puțin noroc, o piesă ca asta urma să se vândă la un preț bun. Ar avea un câştig frumuşel, dacă totul va merge bine. Gândi că l-ar putea schimba, probabil, pe altceva, cum făcuse, de pildă, cu acel aparat de televiziune pe care l-a schimbat astă-iarnă pe o pereche de patine. Oamenii de prin părțile acelea de lângă Woodman ar fi, fără îndoială, încântați să-şi schimbe patul pe un televizor repus în bună stare. Într-un cuvânt, putea să parieze pe oricât că ei nu foloseau acel pat şi că nici n-aveau

habar de valoarea lui. În orice caz, Taine spera asta din toată inima.

Înghiți chiflele şi încă o ceaşcă de cafea. Prepară pentru Towser o farfurie cu resturi, pe care o puse afară, lângă uşă, apoi coborî în pivniță, luă aparatul de televiziune şi-l urcă în camionetă.

După ce făcu toate astea, mai luă o carabină bine reparată, aproape nouă - dacă bineînțeles nu întrebuințai la ea gloanțe prea puternice şi cu bătaie prea lungă -, precum şi alte câteva mici vechituri, care puteau să țină locul de monedă de schimb.

*

Se-ntorsese acasă la o oră târzie, după ce folosise din plin ziua. Avusese noroc. Camioneta transporta nu numai patul cu coloane, ci şi un *roching-chair* [2] un stingător de incendiu, un pachet cu ziare vechi, un butoi din alte vremi, un bufet de arțar... Luase toate astea în schimbul televizorului, al carabinei şi a cinci dolari. Mai mult încă, aranjase aşa de bine trebuşoara, că, în acest moment chiar, cei din Woodman râdeau pesemne de mama focului de modul în care l-au tras pe sfoară.

Se simți puțin ruşinat... Oamenii se arătaseră atât de drăguți față de el! Se purtaseră cu atâta amabilitate, insistaseră să-l rețină la masă, trăncăniseră cu el, îl făcuseră să le viziteze ferma şi-i ceruseră chiar să tragă la dânşii dacă vreodată ar mai fi trecut pe acolo. Ca să se liniştească, îşi spuse totuşi că îşi pierduse întreaga după-amiază cu ei şi asta nu era o nimica toată. Recunoscu însă că meritase osteneala de a-şi fi consacrat nişte ore reputației sale de om cam stângaci, care nu cunoaşte nici măcar valoarea unui dolar. Poate că astfel, într-o zi, va avea prilejul să mai câştige

[2] Balansoar (în l. engl.).

ceva bani dacă va mai trece prin locurile acelea.

Deschise poarta şi în aceeaşi clipă auzi sonorul clar şi puternic al unui aparat de televiziune. Cuprins de panică, Taine se năpusti pe scara pivniței în jos, gândindu-se că tocmai vânduse singurul televizor pe care-l avea în casă şi că în pivniță nu mai rămăsese altul decât cel stricat al lui Abbie.

Totuşi, chiar aparatul ei emitea sunetele auzite! Era tot acolo, pus în locul unde chiar Beasly şi el îl aranjaseră în aceeaşi dimineață, dar funcționa... funcționa foarte bine. Ba chiar prindea emisiunea în culori. În culori!

Surprins, Taine se opri la capătul de jos al scării şi se agăță de balustradă, să nu cadă.

Televizorul prindea mai departe emisiunea în culori. La pândă, omul îi dădu ocol; capacul din spate fusese ridicat şi se odihnea pe o bancă, aşezat îndărătul aparatului, ale cărui măruntaie străluceau roşiatic şi vesel. Taine se ghemui şi le cercetă cu ochii mijiți; gândi că sunt cu totul diferite de ceea ce ar fi trebuit să existe acolo, în interiorul aparatului. Îl mai reparase de vreo câteva ori şi socotea că are o idee clară despre schema lui. Şi iată că firele păreau schimbate din locul lor, cu toate că n-ar fi ştiut prea bine să spună în ce chip anume.

Un pas greoi răsună pe scară şi o voce cordială se auzi până în pivniță:

— Aşadar, Hiram, văd că l-ai şi reparat!

Taine se ridică, împins parcă de un resort, şi rămase țeapăn fără să poată articula vreo vorbă. Henry Horton se oprise pe o treaptă şi bine înfipt pe picioarele lui strălucea de satisfacție.

— I-am spus nevestii mele că, desigur, nu l-ai terminat, dar ea mi-a cerut să viu totuşi să văd... Oh, Hiram, ia te uită, prinde acum postul în culori! Cum ai ajuns la acest rezultat,

amice?

Taine schiță un surâs palid:

— L-am meşterit un pic pe-aici, un pic pe-dincolo...

Henry coborî cu pas maiestuos ultimele trepte şi se imobiliză înaintea aparatului pe care-l contemplă cu mâinile la spate şi cu aerul său cel mai competent.

— Niciodată, zise, clătinând încet capul, n-aş fi crezut că e posibil una ca asta!

— Am ştiut de la Abbie că doreai un televizor în culori.

— Da, e adevărat, evident. Dar nu m-aş fi aşteptat la una ca asta. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că o asemenea vechitură ar putea fi modificată astfel. Cum de-ai reuşit, Hiram?

— N-aş putea să-ți spun exact cum, zise Taine, rostind purul adevăr.

Lângă una dintre bănci, Henry găsi un butoiaş cu cuie şi-l rostogoli până în fața vechiului şi demodatului său aparat. Se aşeză grijuliu. Încercându-l şi găsindu-l confortabil, zâmbi.

— Totdeauna se-ntâmplă aşa, tipi în genul tău există, desigur, dar nu prea mulți. Sunt nişte modeşti reparatori. Simpli reparatori yankei. Ei trebăluiesc în stânga, în dreapta, încearcă un truc, aci sau dincolo, şi fără să-şi dea bine seama descoperă ceva. Aşezat pe butoiaş, Henry contemplă mai departe televizorul. E reuşit, mai reuşit decât cel de la Minneapolis. Am vizitat unul sau două magazine, ultima oară când am trecut pe acolo, ca să mă uit la aparatele lor în culori. Fără glumă, Hiram, nu era nici unul care să valoreze cât al tău.

Taine îşi şterse cu mâna fruntea năduşită. Pivnița părea că se încălzise în chip misterios. El era lac de sudoare.

Henry scoase din buzunar o țigară groasă, pe care i-o oferi lui Hiram.

— Nu, mulțumesc, nu fumez.

— Ai dreptate, poate. E un prost obicei. Băgă țigara în gură şi începu s-o treacă dintr-un colț într-altul. Fiecare cu meseria lui, proclamă el, furat de-o efuziune admirativă. Când e vorba de o şmecherie ca asta, tu eşti la înălțime. Se zise că gândeşti în termeni de mecanică şi de circuite electronice. Eu, unul, nu mă pricep de loc la de-alde astea. La calculatoare, nici atât. Aşa că angajez tipi care se pricep. Eu nu-s capabil nici măcar să tai o scândură sau să bat un cui. Talentul meu e organizarea. Îți aminteşti, Hiram, cum îşi bătea joc de mine toată lumea atunci când am fondat uzina?

— Da, s-au găsit, bineînțeles, vreo două-trei persoane care nu erau de acord cu tine.

— Poți s-o spui pe şleau. Săptămâni în şir au râs în barbă. „Ce se tot crede Henry? ziceau. Îşi închipuie el că poate să rivalizeze cu marile companii din Est?” Abia când am început să vând vreo douăzeci de piese şi când am primit nişte comenzi pe unul sau doi ani înainte, au încetat să mai chicotească. Scotoci în buzunar, scoase bricheta şi-şi aprinse cu grijă țigara fără să-şi dezlipească ochii de pe ecranul televizorului. Hiram, ai descoperit ceva care valorează greutatea acestui aparat în aur, zise cu importanță. Din moment ce ai reuşit să faci această adaptare pe această veche hărăbaie, va merge la toate celelalte aparate. Îşi morfoli țigara, râzând pe înfundate. Dacă cei de la R.C.A. ar şti ce se petrece aici, în această clipă, ar fi gata să-şi taie gâtul.

— Dar mi-ar fi imposibil să explic cum am ajuns la acest rezultat, protestă Taine.

— N-are a face, se veseli Henry. Mâine îmbarc acest aparat şi-l duc la uzină ca să-l pun în brațe oamenilor mei. Nu-şi vor sparge capul prea mult până să afle despre ce-i vorba.

Îşi scoase țigara din gură, o examină cu atenție şi şi-o

înfipse din nou între buze.

— Cum îți spuneam, Hiram, asta-i deosebirea dintre noi. Tu ai pricepere, dar n-ai posibilități. Eu nu ştiu să fac nimic cu mâinile mele, dar imediat ce sunt sigur de-o treabă, organizarea ei nu mai are pentru mine nici un secret. Înainte să punem la punct această afacere, vei şi înota în bilete de 20 de dolari.

— Dar n-am…

— Nu te nelinişti. Lasă-mă pe mine să acționez. Am uzina şi banii mei, de care am putea avea nevoie. Vom calcula cum să împărțim beneficiile.

— E drăguț din partea ta, rosti mecanic Taine.

— De loc, insistă Henry, făcând pe nobilul. Mă las târât de pasiunea mea agresivă pentru afaceri. Ar trebui să-mi fie ruşine, Hiram, că mă vâr aşa, peste tine.

Bine instalat pe butoiaşul său şi cu țigara în gură, Henry privea ecranul colorat în culori splendide.

— Ştii ce, Hiram…, e ceva la care m-am gândit adeseori, dar pentru care n-am avut niciodată timpul necesar să mă ocup serios. Am la uzină o maşină de calculat, o vechitură pe care ar trebui s-o zvârl la fier vechi, ca să câştig spațiu. Era una dintre primele noastre modele, o experiență care a dat greş, o hărăbaie şi atât. Nimeni n-a putut scoate ceva de la ea. Oamenii mei au încercat în toate chipurile să-i vină de hac, dar fie că s-au înşelat, fie că nu s-au priceput destul de bine, n-au reuşit s-o scoată la cap. Maşina zace într-un colț, de nu ştiu câți ani, şi de multă vreme ar fi trebuit s-o arunc. Dacă n-am făcut-o încă, este fiindcă nu mă lăsa inima, nu ştiu nici eu de ce. Mă întreb dacă nu ți-ar face plăcere s-o vezi numai aşa, ca să meştereşti un pic la ea…

— Nu prea aş şti ce să-ți spun, răspunse Taine.

Henry făcu pe generosul:

— Fără nici o obligație din partea ta, bineînțeles. Vei ajunge poate s-o pui pe picioare... drept să-ți spun asta m-ar uimi cu adevărat, dar nu te costă nimic totuşi să-ncerci. Dacă nu reuşeşti nimic, măcar s-o demontezi ca să recuperezi ceea ce ar mai fi util la ceva. S-a băgat în ea material în valoare de mai multe mii de dolari. Ți-ar sluji poate *la altele...*

— Ar putea fi ceva interesant, admise Taine, fără prea multă căldură.

— Perfect, zise Henry, entuziasmându-se pentru amândoi la un loc. Ți-o voi expedia mâine cu băieții mei - cântăreşte ceva. Îți voi trimite destui oameni ca s-o descarce şi s-o coboare în pivniță.

Henry se sculă cu grijă în picioare şi-şi scutură scrumul de pe veston.

— În acelaşi timp, băieții îmi vor aduce înapoi televizorul. Am să-i spun soției mele că încă n-ai avut destul timp ca să-l repari. Dacă i l-aş aduce acasă, aşa cum funcționează acum, nu l-ar mai da din mână.

Urcă greoi scara şi Taine îl însoți afară, în calda noapte de vară.

*

Din umbră, Taine privi silueta neclară a lui Henry, ce traversa curtea văduvei Taylor că să ajungă în următoarea stradă din spatele casei. Sorbi o gură de aer proaspăt şi-şi clătină capul, căutând să-şi potolească zumzetul acela din creier, dar zumzetul persista. Recunoscu în sinea lui că s-au întâmplat prea multe lucruri. Prea multe, pentru o singură zi... întâi plafonul, pe urmă televizorul. Dar după o noapte bună de somn va fi poate destul de lucid ca să lămurească toate aceste mistere.

Towser apăru din colțul casei, şchiopătând uşor, şi veni în

întâmpinarea stăpânului său. Era plin de noroi până peste urechi.

— Ți-ai pierdut o groază de timp, râse Taine. Şi tot n-ai izbutit să prinzi marmota, după cum te-am şi prevenit.

— Vhuu! făcu abătut Towser.

— Te porți exact ca şi noi, oamenii, îl dojeni în glumă stăpânul. Ca mine, ca Henry Horton, ca toți ceilalți. Te pregăteşti de vânătoare şi crezi că ştii ce rezultat vei avea, dar n-ai habar de ceea ce va urma, ba, mai rău încă, nici măcar nu ştii pentru ce vânezi?

Plictisit, Towser dădea încet din coadă, maturând cu ea pragul uşii. Taine îi deschise şi se dădu înlături, ca să-l lase să treacă, pe urmă intră şi el. Scotoci în frigider, găsi un rest de friptură, două-trei felii de carne rece, o bucată de brânză uscată, o salatieră plină cu spaghete gata pregătite. Îşi făcu o cafea şi împărți restul mesei cu Towser.

Apoi coborî în pivniță şi închise televizorul. Găsi într-un colț o lampă, o aprinse şi lumină „măruntaiele” aparatului. Ținând lampa cu o mână, se ghemui şi se sili să descopere modificările care fuseseră făcute. Hotărât lucru, cineva umblase la televizor, dar schimbările erau destul de greu de descoperit. Cineva modificase tuburile, deformându-le un pic, iar ici-colo se vedeau şi nişte mici cuburi de metal alb, semănate între piese, ai fi zis, la întâmplare... Dar imediat Taine trebui să recunoască, desigur, că nu întâmplarea intervenise aici. Cât despre circuitele aparatului, ele fuseseră în întregime reînnoite şi serios amplificate. Dar şi mai surprinzător era faptul că reparația îți dădea impresia de improvizație... ca şi cum acel cineva care intervenise făcuse depanajul la noroc, în mare grabă, ca să repună doar provizoriu televizorul în funcțiune.

„*Cineva* - îşi spuse. Şi acel cineva cine putea fi?” Se suci şi

se răsuci, scrută temător toate ungherele întunecate ale pivniței, simțind mii de furnicături cum îi aleargă pe spate. Cineva demontase peretele despărțitor al cutiei şi-l sprijinise de bancă, lăsând şuruburile aliniate cu grijă pe jos într-un mic şir corect. Cineva reparase îndrăcit de bine televizorul, ba chiar îl perfecționase la culme. Dacă asta era o reparație improvizată, atunci până la ce grad de măiestrie diabolică ar fi mers acel necunoscut punându-şi în joc toată priceperea? Dar timpul îi lipsise cu siguranță. Poate că venirea lui Taine îl speriase... îl speriase până într-atât încât o ştersese fără să mai pună la loc peretele despărțitor.

Se ridică şi se depărtă cu paşi țepeni, reflectând la toate... „Întâi plafonul de dimineață... apoi astă-seară televizorul lui Abbie. La urma urmei, plafonul ăsta nici nu era cu adevărat un plafon; un fel de căptuşeală, presupunând că acesta ar fi termenul exact, fusese pusă sub planşeul subsolului, în aşa fel încât să formeze între grinzi un soi de înveliş. Acest înveliş se străduise el să-l găurească, încercând să străpungă planşeul. Dar atunci - îşi zise Hiram - toată casa să fi fost astfel transformată? Nu vedea decât o singură explicație: *mai există cineva aici*. Poate că Towser auzise, sau simțise, sau poate zărise, printr-un mister, prezența acestui necunoscut şi de aceea zgâriase cu frenezie podeaua ca să-l descopere, cum făcea şi cu marmotele. Dar, desigur, acest necunoscut, orice-ar fi fost, nu era o marmotă".

Stinse lampa şi se culcă. Câinele stătea încolăcit pe o carpetă în salon, lângă fotoliu. Mişcă, totuşi, politicos din coadă, primindu-şi stăpânul cu toată eticheta cuvenită. Taine îl privi cum stă culcat la picioarele sale. Towser îl contemplă la rândul său, cu un ochi de câine, şi se pregăti de somn. Admițând că ar fi auzit, că ar fi simțit sau zărit ceva de dimineață, era evident că acum Towser nu mai era în stare

să-şi mai dea seama de cele petrecute. Deodată, Taine îşi aduse aminte de altceva. El singur umpluse ceainicul pentru a-şi face cafeaua şi-l pusese pe maşina de gătit. Dăduse foc arzătorului, şi acesta se aprinsese imediat. N-avusese nevoie să-i dea un şut, ca de-obicei, ca să funcţioneze.

*

Când se sculă a doua zi de dimineaţă, îşi simţi picioarele apăsate de ceva sau de cineva. Se ridică brusc să vadă ce e. Dar n-avea de ce să se alarmeze: nu era decât Towser, care sărise în pat şi zăcea ghemuit la celălalt capăt. Scâncea în somn uşurel; imaginara sa fugă după iepuri îl făcea să-şi încordeze labele dinapoi. Taine îşi liberă picioarele fără să-l îmbrâncească, se sculă şi-şi luă hainele. Era încă devreme, dar brusc îşi aduse aminte că toate mobilele adunate în ajun le lăsase afară, în camion, şi-şi zise că trebuie să le coboare în pivniţă pentru a începe să le repare. Towser dormea mai departe; de aceea Taine trecu, în vârful picioarelor, prin bucătărie, privi pe fereastră şi-l văzu pe Beasly, servitorul bun la toate al Hortonilor, ghemuit la intrare. Deschise uşa din spate cu gând să-l întrebe ce căuta acolo.

— I-am anunţat că plec de la ei, Hiram, îl informă Beasly. Ea îmi căuta nod în papură, cât era ziulica de mare. Nu era niciodată mulţumită de lucrul meu şi de aceea mi-am luat tălpăşiţa.

— Bine, hai, intră atunci. Presupun că ai vrea să mănânci ceva şi să bei o ceaşcă de cafea.

— Mă-ntrebam dacă n-aş putea să rămân aici, Hiram. Ţi-aş face treabă numai pentru casă şi masă până ce-o să găsesc altceva.

— Mai întâi să mâncăm, zise Taine. Pe urmă vom mai discuta despre asta.

Întâmplarea nu-i prea surâdea, ba chiar nu-i plăcea de loc.

Abbie nu va întârzia să dea năvală peste el şi să-i stârnească pe vecini, acuzându-l că i l-a „suflat” pe Beasly. Căci Beasly, cu toată prostia lui, nu se încurca la treabă şi se lăsa sâcâit fără să crâcnească; de astfel, nimeni din tot satul n-ar fi acceptat să lucreze pentru Abbie Horton.

— Maică-ta îmi dădea mereu biscuiți, Hiram, zise Beasly. Era cu adevărat o femeie minunată, maică-ta.

— Da, răspunse Taine.

— Mama zicea că voi sunteți elita satului, cu toate aerele pe care şi le dădeau alții. Ea zicea că familia ta sosise aci cu primii colonişti. E adevărat, Hiram?

— Ei, nu tocmai cu primii, dar casa asta are aproape un secol. Adesea tata zicea că n-a trecut o noapte, în tot acest veac, fără ca vreun Taine să nu răsufle sub acoperişul ei. După cum se pare, lucrul ăsta conta mult pentru el.

— Trebuie să fie foarte plăcut, zise Beasly gânditor, să ai o astfel de impresie. Tu eşti mândru de această casă, Hiram, nu-i aşa?

— Mândru, nu. Mai curând aş zice că mă simt ca la mine acasă. Nici nu-mi închipui că aş putea trăi în altă parte.

Taine aprinse arzătorul şi umplu ceainicul. Aducându-l, dădu o lovitură de picior maşinii de gătit. Dar gestul devenise inutil; arzătorul se şi înroşise. „De două ori la rând - gândi Taine - maşina s-a reparat singură”.

— Ie-te-te, Hiram! zise Beasly. Arată grozav radioul tău.

— Nu merge, răspunse Taine, e defect. N-am avut încă timp să-l repar.

— Te-nşeli, Hiram, l-am deschis. Începe să meargă.

— Începe... ce? ! Ia arată-mi comedia asta, strigă Taine.

Beasly spunea adevărul. Aparatul emitea un zumzet uşor. O voce se auzi şi încet-încet căpătă volum. Bolborosea ceva într-o limbă străină.

— Ce spuse? se nelinişti Beasly.

— Habar n-am, făcu Taine, care începea să-şi piardă capul. În primul rând, televizorul, pe urmă maşina de gătit. Şi acum radioul.

Învârti butonul pentru undele lungi şi acul prinse să se deplaseze normal pe cadran în loc să se mişte alandala, ca mai înainte. Una după alta, stațiile de radio izbucniră şi tăcură. Taine potrivi pe prima care se nimeri; acolo şpicherul vorbea într-o limbă neînțeleasă. Atunci Hiram pricepu ce se întâmplase. În loc de-o bagatelă de 39,5 dolari, avea acum pe masa lui de bucătărie un receptor care prindea toate lungimile de undă, aşa cum se vedea la pagina de publicitate, în reclamele magazinelor de lux. Îşi reveni şi-i zise lui Beasly:

— Încearcă să prinzi un post care vorbeşte englezeşte. Eu mă ocup de omletă. Aprinse apoi al doilea arzător, puse tigaia pe maşină şi luă din frigider şunca şi ouăle.

Beasly găsi o muzică de dans.

— Îți place asta?

— La nebunie, răspunse Taine.

Apăru şi Towser, căscând şi întinzându-se. Merse apoi şi se aşeză înaintea uşii, arătând că vrea să iasă. Stăpânul său se execută.

— Dacă aş fi în locul tău, îi vorbi câinelui, aş lăsa-o în pace pe marmota aia. Curând vei scotoci toată pădurea după ea.

— Nu caută el o marmotă, Hiram.

— Bine, atunci vreun iepure...

— Nici iepure. Am dispărut ieri, în timp ce eram trimis să bat covoarele. De aceea Abbie a tunat şi-a fulgerat împotriva mea. (Taine mormăi ceva în loc de răspuns, în timp ce spărgea ouăle în tigaie.) L-am întâlnit pe Towser, continuă Beasly. I-am vorbit, iar el mi-a zis că nu era vorba nici de

marmotă, nici de iepure. Mi-a spus că era cu totul altceva. Mi-am sumes manşetele şi l-am ajutat să scormonească. Cred că a descoperit un fel de bidon vechi, acolo, în pădure.

— Towser nu s-ar obosi pentru un bidon, protestă Taine. În afară de iepuri sau de marmote, de altceva nici că-i pasă.

— Îşi dădea totuşi osteneala, insistă Beasly. Părea chiar foarte întărâtat.

— Poate că marmota şi-a săpat o gură sub acest bidon vechi, în sfârşit, sub drăcia aia.

— Poate, zise Beasly, şi începu să învârtească din nou butoanele radioului până găsi un nemaipomenit prezentator de discuri. Taine împărți omleta cu şuncă şi puse farfuriile pe masă. Servi două ceşti mari de cafea şi se apucă să ungă cu unt feliile de pâine prăjită.

— Vino încoa'! îl pofti el pe Beasly.

— Foarte drăguț din partea ta să mă primeşti aşa. Voi pleca îndată ce voi găsi de lucru.

— Bine. Eu n-aveam tocmai intenția..

— În unele zile, reluă Beasly, îmi spun că n-am nici un prieten pe lume. Atunci mă gândesc la mama ta, care era aşa de bună, aşa de...

— Bine, fie, îl întrerupse Taine.

În sinea lui îşi mărturisi că se dă bătut. Puse pe masă pâinea prăjită şi borcanul de dulceață şi începu să mănânce.

— Poate că ai nevoie de-un ajutor, îi sugeră Beasly, ştergând cu dosul mâinii gălbenuşul de ou care-i pătase bărbia.

— Am un transport de mobilă în curte. Ai putea să-mi dai o mână de ajutor s-o cobor în pivniță.

— Cu plăcere, zise Beasly. Sunt puternic. Munca nu mă sperie. Numai că nu-mi place să fiu tot timpul dondănit.

După ce terminară de mâncat, transportă mobilele în

pivniță. Pe una dintre ele cineva aplicase un strat de vopsea verde-praz. „Merită o chelfăneală - îşi spuse Taine - afurisitul care se distrase să mâzgălească o pictură pe acest minunat lemn de cireş”.

— Trebuie să râcâim această vopsea, îi spuse lui Beasly. Dar este o muncă delicată. Ia benzină, o cârpă înfăşurată împrejurul unei lopățele şi trece-o uşor pe lemn fără să apeşi. Te plictiseşte să-ncerci?

— Bineînțeles că nu. Spune-mi, Hiram, ce vom mânca la prânz?

— Încă nu ştiu. Se va găsi, desigur, o îmbucătură, dar să nu-mi spui că ți s-a şi făcut foame.

— Ei bine, n-a fost tocmai uşor să ridici şi să transporți toate astea.

— Găseşti nişte biscuiți într-o cutie, pe etajera din bucătărie. Serveşte-te!

Beasly dispăru. Taine făcu încet înconjurul pivniței. Constată că plafonul era tot aici, neschimbat. În aparență, nimic altceva nu fusese atins.

„Poate - îşi spuse - reparându-mi televizorul, maşina de gătit şi radioul, *ei* au vrut să-mi plătească o chirie, după maniera lor”.

Şi se gândi că, dacă ar fi cazul, ar fi foarte dispus să-i găzduiască, oricât ar fi dorit *ei* să stea acolo. Căută mai departe prin pivniță, dar nu găsi nimic deosebit. Urcă şi-i strigă lui Beasly:

— Vino-n garaj! Acolo dreg eu „picturile”. Să-ncercăm să găsim un pic de benzină ca să-ți arăt cum să procedezi.

Beasly, cu mâna plină de biscuiți, îl urmă, tropăind mărunt, plin de bunăvoință. În clipa în care dădeau colțul casei, auziră însă lătrăturile înăbuşite ale lui Towser. Ascultându-l, Taine gândi că a-nceput să răguşească. „De cât

timp tot scormoneşte aşa? De trei zile? De patru?”

— Dacă nu intervin, îi spuse lui Beasly, nerodul de Towser va crăpa până la urmă.

Intră în garaj şi ieşi din nou cu un hârleț şi cu două lopeți.

— Vino, îi zise lui Beasly. Trebuie să terminăm odată cu povestea asta dacă vrem s-avem pace.

*

Câinele se apucase să scormonească din răsputeri. Aproape nu-l mai vedeai din şanțul pe care-l făcuse. Doar un capăt al cozii, plin de noroi, ieşea din gaura pe care o săpase cu labele în pământul din pădure. Beasly nu se înşelase vorbind de bidon; un colț al acestuia se zărea în fundul găurii.

Towser sări la suprafață şi se aşeză greoi la câțiva paşi distanță de-acolo, cu mustățile pline de pământ şi cu limba atârnându-i de-un cot.

— Zice că i-a trebuit timp, declară Beasly.

Taine înconjură gaura şi îngenunche. Întinse mâna ca să degajeze din pământ colțul bidonului ce ieşea în afară. Argila se lipise de el, dar, după pipăit, Taine putu să-şi dea seama că bidonul era făcut dintr-un metal dens. Ridică o lopată şi ciocăni cu ea puțin metalul care răsună cu un clinchet argintiu.

Taine şi Beasly se puseră pe lucru: era vorba să îndepărteze vreo 50 cm de pământ; lucrul nu era uşor, obiectul fiind mai mare decât presupuseseră, aşa că le-a trebuit o bucată de vreme ca să-l scoată nițel la lumină.

— Mi-e foame, gemu Beasly.

Taine îşi aruncă privirea pe cadranul ceasului său. Era aproape ora unu.

— Fugi acasă, zise el, vei găsi, desigur, ceva în frigider. Ai acolo şi lapte de băut.

— Dar tu, Hiram? Nu ți-e de loc foame?

— Ai putea să-mi aduci un sandviş şi vezi de-mi găseşte o mistrie.

— Ce să faci cu mistria?

— Să răzuiesc pământul care acoperă această drăcie şi să văd ce este.

Se lăsă pe vine, lângă obiectul pe care-l dezgropaseră şi-l urmări pe Beasly care dispărea în pădure.

— Towser, murmură Taine, ăsta-i cel mai bizar animal pe care l-ai dibuit vreodată.

Apoi se gândi c-ar fi mai bine să ia totul în glumă, doar-doar o înfrânge teama ce-l încerca. Beasly, desigur, n-avea nici o teamă. Nu era destul de inteligent pentru asta...

Trei metri şi cincizeci lățime pe şase lungime şi o formă ovală. Taine îşi spuse că sunt dimensiunile unui *living-room* destul de spațios. Până acum la Willow Bend nu s-a mai văzut un bidon de-o asemenea mărime. Taine cotrobăi în buzunar după briceagul său şi se apucă să scormonească pământul. Îndepărtă astfel câțiva centimetri pătrați şi văzu că bidonul este făcut dintr-un metal complet necunoscut. Ai fi putut jura că-i sticlă.

Continuă să răzuiască, până obținu o suprafață curată, egală aproape cât palma lui. Nu era metal; avea acum certitudinea. Semăna cu sticla fumurie şi cu... acele păhărele şi cupe de care era întotdeauna amator. Se găseau oameni ce se dădeau în vânt după ele şi care le plăteau cu un preț nebunesc.

Închise briceagul, îl puse în buzunar şi rămase să contemple obiectul oval, pe care-l descoperise Towser.

Convingerea lui se accentuă; ființa care venise să locuiască la el, acasă, sosise cu siguranță în această navă spațială. Din timp sau din spațiu, îşi spuse el, iar această idee îl miră,

fiindcă niciodată nu-i trecuse prin minte asemenea chestii.

Puse din nou mâna pe lopată şi se apucă să sape, dar de data asta, în adâncime, urmărind curba straniului obiect ce zăcea în sânul pământului. Şi tot săpând, reflecta la ce va trebui să spună altora. Trebuie oare să vorbească despre asta? Cel mai bine ar fi, poate, să ascundă obiectul şi să nu mai sufle nimănui o vorbă. Beasly va vorbi, desigur. Dar nimeni din sat n-ar da ascultare vorbelor sale. Toată lumea din Willow Bend ştia că Beasly era într-o ureche.

În sfârşit, Beasly reapăru. Aducea trei sandvişuri preparate fără pricepere şi învelite într-un jurnal vechi, precum şi o sticlă cu lapte, plină pe trei sferturi.

— Nu te-ai prea grăbit, zise Taine, uşor iritat.

— Am privit, explică Beasly.

— Ai privit? Ce anume?

— Ei bine, erau trei camioane mari şi mai mulți băieți descărcau în pivnița ta o mulțime de maşinării foarte grele. Două sau trei cufere mari şi o grămadă de fier vechi. Şi ştii... televizorul lui Abbie? Ei bine, l-au luat. Eu le-am spus că nu trebuia, dar totuşi ei l-au cărat.

— Uitasem de asta, zise Taine. Henry îmi spusese că-mi va trimite o maşină de calculat, dar îmi ieşise complet din minte.

Taine mânca o parte dintre sandvişurile aduse, iar restul îl dădu lui Towser. Câinele îşi arătă recunoştința, frecându-şi blana de stăpânul său şi murdărindu-l cu noroi. După ce-şi sfârşi dejunul, Taine se ridică şi puse mâna pe lopată.

— La lucru, îi zise lui Beasly.

— Şi tot calabalâcul care a fost depozitat în pivniță?

— Poate să aştepte. Dar munca asta trebuie sfârşită.

De-abia când soarele asfinți se opriră. Epuizat, Taine se rezemă în lopata sa, meditând.

„Trei metri şi cincizeci lățime, şase - lungime, trei - înălțime... şi, de sus până jos, aceeaşi sticlă fumurie, care sună argintiu când e lovită cu lopata... Ar trebui, îşi mai spuse el, să fie mici, de-au venit mai mulți într-un spațiu atât de restrâns. Şi această ipoteză concordă cu restul, căci, dacă n-ar fi fost mici de statură, ei n-ar fi putut să se aşeze sub plafon, între grinzile pivniței. Dacă totuşi fuseseră cu adevărat instalați acolo... gândi Taine. Dacă toate astea nu constituiau câtuşi de puțin o simplă ipoteză. Şi, presupunând că ei trăiseră un timp în casă, acum poate plecaseră... căci Towser îi auzise, îi simțise sau, într-un fel misterios, îi sesizase azi dimineață, iar spre seară nu se mai preocupase de ei”.

Taine îşi aruncă pe umăr lopată şi luă de jos hârlețul.

— Hai, zise el tare, să plecăm! Ziua a fost grea.

Regăsiră calea, călcând în picioare bălăriile.

În întunecimea pădurii, licuricii clipeau, iar luminile drumului se legănau sub briza uşoară de vară. Stelele străluceau intens.

„Poate mai erau încă în casă - gândi Taine. Poate şi-au dat seama că Towser nu le dorea prezența şi s-au aranjat în aşa fel ca el să le piardă urma. *Ei* ştiau cu siguranță să facă față oricăror împrejurări; era o însuşire absolut necesară. În tot cazul - îşi spuse cu amărăciune - nu le-a trebuit mult timp să se adapteze unei locuințe omeneşti”.

Însoțit de Beasly, străbătu în întuneric aleea cu pietriş, ca să-şi aranjeze uneltele în garaj. Dar aici se întâmplase ceva nemaipomenit: garajul dispăruse! Nu mai exista nici urmă, iar casa nu mai avea fațadă! Aleea se oprea brusc şi din clădire nu mai rămase decât un colț de zid - vestigiu al garajului, desigur. Amândoi bărbații se apropiară şi rămaseră încremeniți, neîncrezători, cu ochii mijiți în noaptea de vară.

Clădirea nu mai avea nici garaj, nici pridvor, nici fațadă. Ai fi zis că cineva luase cele două unghiuri opuse ale acestei fațade şi le încovoiase până ce ele s-au atins, curbând astfel spațiul dinaintea casei.

Taine avea acum o casă de formă arcuită. Dar lucrurile nu erau atât de simple, căci proporțiile arcului de cerc nu corespundeau cu ceea ce s-ar fi produs dacă admiteai că vreun uriaş ar fi făptuit această ispravă. Curba era lungă, grațioasă şi, lucru surprinzător, foarte puțin accentuată. Parcă s-ar fi eliminat fațada şi s-ar fi înlăturat ca printr-un miracol restul casei pentru a-i ascunde dispariția. Taine scăpă din mâini lopată şi hârlețul, care căzură cu zgomot pe pietriş. Ridică mâna, îşi frecă ochii, ca pentru a şterge o imagine care, logic, nu trebuia să existe. Dar când îşi luă mâna de la ochi spectacolul rămase acelaşi. Casa lui nu mai avea fațadă.

Deodată, începu să fugă împrejurul casei, fără să-şi dea măcar seama că fuge, întrebându-se îngrozit în fundul inimii ce i se întâmplase.

Dar spatele clădirii arăta normal. Era exact ca mai înainte. Taine sui peronul, iar Towser şi Beasly mergeau pe urmele sale. Deschise cu o lovitură de picior uşa, irupse în vestibul, urcă scara, sărind din patru în patru trepte, intră în bucătărie, o traversă din câțiva paşi, pentru a vedea ce devenise fațada. Ajuns la uşa ce separa *living-room*-ul de bucătărie, se opri; mâinile se agățară de pervaz, ochii lui neîncrezători se fixară asupra ferestrelor.

Afară era noapte; fără nici o îndoială. Văzuse licuricii clipind în tufişuri şi în mărăcinişuri, felinarele aprinzându-se, stelele lucind. Şi, totuşi, aici soarele scălda ferestrele *living-room*-ului, iar îndărătul lor se întindea un pământ care nu era Willow Bend.

— Beasly, spuse el, cu sufletul la gură, priveşte!

Beasly privi şi-l întrebă, la rându-i:

— Ce-i asta?

— E tocmai ceea ce aş vrea să ştiu şi eu, şopti Taine.

Towser îşi găsise farfuria şi o împingea cu botul pe podeaua bucătăriei, ca să înțeleagă stăpânul său că era timpul să-i dea de mâncare. Taine traversă *living-room*-ul şi deschise uşa din față. Constată imediat că garajul se afla acum la locul său, văzu camioneta întoarsă spre el, iar maşina stând neatinsă înăuntru. Dacă fațada casei părea din nou cu totul normală, restul nu mai era la fel, căci drumul se întrerupea brusc la câțiva metri, puțin îndărătul camionetei, iar de aici încolo nu mai exista nici curte, nici pădure, nici drum. Doar un deşert… o imensă câmpie pustie, acoperită cu nisip şi cu pietricele şi semănată, din loc în loc, cu stânci şi cu oaze. Un imens soare orbitor plana deasupra unui orizont care părea foarte depărtat şi - lucru ciudat - acest astru se afla la nord, cum n-ar fi trebuit de loc să fie, şi însăşi strălucirea lui era neobişnuită.

Beasly ieşi pe peron şi Taine îl văzu că tremură ca un câine bolnav.

— Ai face mai bine să intri, îi şopti cu blândețe. Prepară-ne cina.

— Dar, Hiram…

— Totul merge bine, totul se va aranja.

— Dacă spui tu aşa, Hiram… bolborosi Beasly şi intră. Uşa capitonată bufni în spatele lui; câteva minute mai târziu, Taine îl auzi umblând în bucătărie.

„Beasly are tot dreptul să tremure - gândi Taine. Nu se poate să n-ai un şoc când constați că uşa ta dă deodată spre un Pământ necunoscut! Până la urmă poate te obişnuieşti şi cu asta, dar îți trebuie, desigur, câtva timp”. Coborî peronul

şi ocoli camioneta, apoi colțul garajului, aşteptându-se să ajungă într-un loc familiar... pentru că satul fusese acolo în momentul când el trecuse de poarta din spatele curții. Dar Willow Bend nu mai exista. În locul său se afla doar un deşert, o vastă întindere pustie.

Taine făcu înconjurul zidului şi constată că spatele casei dispăruse. Se petrecuse aceeaşi poveste, ca şi adineaori cu fațada... Se pierdea într-un arc de cerc. Între două unghiuri, apropiate cap la cap.

Taine se întoarse. Peste tot numai deşertul. Fațada casei era complet normală, nu se mai schimbase. Camionul se găsea tot acolo, pe drumul întrerupt brusc, maşina era în garajul cu uşile deschise.

Făcu câțiva metri, umblând prin deşert, se aplecă şi luă o mână de pietricele. Erau pur şi simplu nişte pietricele obişnuite. Le lăsă să alunece între degete. Curios - gândi el -, mai înainte spre Willow Bend dădea poarta din spatele casei, nu cea din față. Iar acum există o poartă din față, dar nici una din dos...”

Se sculă, zvârli din pumn şi restul de pietricele şi-şi şterse mâinile de praf pe pantaloni.

Cu coada ochiului zări ceva mişcându-se pe peron şi atunci *îi văzu*: un rând de animale mici - dacă într-adevăr erau animale - coborâră treptele casei unele în spatele altora. Înălțimea le era de vreo 15 cm şi mergeau în patru labe, dar labele de dinainte erau mâini, fără îndoială. Aveau un cap de şobolan cu vagi trăsături umanoide, cu nasul lung şi ascuțit. Trupul lor părea acoperit de solzi nu de piele, căci lucea unduios. Acest corp se termina cu o coadă destul de asemănătoare cu o sârmă, ca la unele jucării de copii, ridicată şi tremurând în ritmul mersului. *Ei* coborau scara în şir indian, ca la gimnastică, despărțiți unul de altul numai

prin vreo treizeci de centimetri. Coborau scara şi se îndreptau spre deşert, urmând o linie dreaptă, ca trasă cu sfoară, cu aerul unor oameni care ştiu foarte bine unde se duc. Avansau prin deşert, iar mersul lor părea teribil de hotărât şi totuşi ei nu se grăbeau.

Taine numără şaisprezece făpturi; le urmări cum se depărtau în pustiu până departe, atât de departe cât îi puteau permite ochii săi să vadă.

„Ia uite-i - îşi zise -, uite-i pe ăia care-au venit să se instaleze la mine-n casă. Iată-i, ăştia sunt cei ce-au pus plafonul, ce-au dres televizorul lui Abbie, ce-au reparat maşina mea de gătit şi radioul. Tot ăştia sunt, fără îndoială, cei ce-au sosit pe Pământ în bizara navă de sticlă fumurie, pe care Towser a descoperit-o îngropată în mijlocul pădurii. Dar dacă au venit înăuntrul astronavei, cum se explică atunci pustiul de-aici?

Taine urcă peronul, deschise uşa capitonată şi observă un cerc de douăzeci de centimetri pe care musafirii lui îl decupaseră la plecare. Îşi spuse că va trebui să-l repare de îndată ce va avea timp. Apoi intră şi trânti uşa.

— Beasly! strigă el. Nu primi nici un răspuns. Doar Towser apăru de sub fotoliu, parcă scuzându-se. E-n regulă, bătrâne, zise Taine. Şi pe mine m-a pătruns frica până-n măduva oaselor.

Trecu în bucătărie. Lumina difuză a plafonierei strălucea în cafetiera răsturnată. Ceaşca era spartă, suportul de ou - întors. Pe linoleum, un ou spart forma o pată rotundă, galbenă şi albă.

Taine ieşi pe palier şi văzu că uşa din spatele casei era complet dărâmată; grilajul ruginit ieşise din locul său, mai bine zis explodase sub un şoc, împreună cu o parte din pervaz. În fața acestui spectacol, Hiram rămase cu gura

căscată de uimire.

— Bietul idiot, îşi zise Taine, s-a năpustit afară fără să se gândească măcar să deschidă uşa...

Aprinse lumina şi coborî în pivniță. Ajuns la mijlocul treptelor, încremeni. La stânga lui se ridica un zid... făcut dintr-un material asemănător aceluia întrebuințat şi la plafon. Aplecând capul, văzu că zidul acesta traversa pivnița dintr-o parte într-alta şi de sus în jos, separând atelierul de restul încăperii.

„Dar în interiorul atelierului, ce s-o fi întâmplat?” - se-ntrebă el.

Aici se afla maşina de calcul trimisă de Henry în acea dimineață. Trei camioane... trei camioane pline de materiale expediate de-a dreptul în lăbuțele ciudatelor făpturi. Taine ameți şi se aşeză pe trepte.

Fără îndoială, *ei* gândeau că el îi ajută intenționat. Poate că-şi închipuiau că le-a ghicit intențiile. Sau că le plăteşte astfel reparația televizorului, a maşinii de gătit şi a radioului. Dar, ca s-o luăm de la-nceput, de ce reparaseră *ei* televizorul, maşina de gătit şi radioul? În schimbul găzduirii? Ca să-şi dovedească bunăvoința? Ca să desprindă cât mai mult din tehnologia lumii noastre? Sau ca să-şi dea seama în ce sens să-şi adapteze propria lor tehnologie, în raport cu materialele şi în condițiile planetei pe care o descoperiseră?

Taine îşi ridică mâna şi lovi uşor în zidul de lângă scară; suprafața albă şi netedă sună cu un clinchet argintiu. Îşi lipi urechea, ascultă atent şi i se păru că percepe un freamăt uşor, prea uşor ca să fie sigur că l-a auzit. În atelier, printre multele obiecte ce aşteptau să fie reparate, exista şi o maşină de tuns iarbă, a bancherului Stevens. Taine se gândi la aceşti clienți ai săi care l-ar jupui de viu, mai ales la bancherul Stevens. Dacă ar şti...

De frică, Beasly trebuie să-şi fi pierdut complet capul. Văzând aceste făpturi apărând în pivniță, se țicnise în aşa hal probabil, încât, nemaiavând răbdare să deschidă uşa, a împins-o până a scos-o din țâțâni. Acum, sigur, Beasly se afla în mijlocul satului, gata să povestească aventura lui celor ce aveau bunăvoința să-l asculte. În mod normal, nimeni n-ar fi acordat nici cea mai mică atenție lui Beasly. Dar dacă el va trăncăni mult şi bine, vor merge să-i verifice spusele. Curând, o mulțime de oameni vor da năvală în casă, o vor inspecta din pod până-n pivniță, vor contempla cu gura căscată deşertul şi cineva nu va întârzia, desigur, să se socotească în drept de a pune mâna pe situație. Dar această întâmplare, îşi spuse cu încăpățânare Taine, nu-l privea decât pe el. Spiritul său de afaceri, mai întotdeauna latent, se trezi la luptă. Curtea sa adăpostea în prezent o proprietate imobiliară şi ca să ajungi acolo trebuia să treci prin casa lui. Aşa stând lucrurile, nu te-ai putea îndoi că tot acel pământ îi aparține. Poate că era cu totul sterp, lipsit de orice valoare, dar, înainte de a lăsa pe alții să-l ocupe, chibzui că e mai bine să-şi dea seama, el însuşi, cum arată.

Coborî scara şi se înapoie în garaj. Soarele plana mereu la nord, chiar sub linia orizontului, şi totul părea împietrit.

Taine găsi un ciocan, cuie, câteva scânduri destul de scurte şi le duse în casă. Constată că Towser profitase de împrejurări şi se instalase în fotoliul cu tapițeria aurită, dar nu se sinchisi de asta.

Închise uşa din spate şi o baricadă cu scândurile luate. Pe urmă făcu la fel cu ferestrele din bucătărie şi din cameră. Aceste măsuri aveau să-i împiedice pe săteni o bună bucată de vreme, când vor năvăli la el, să vadă ce se-ntâmplase. Luă apoi dintr-un dulap de perete o puşcă de care se servea ca să vâneze cerbi, o cutie cu cartuşe, binoclul şi o ploscă veche.

Umplu plosca la robinetul chiuvetei, vâri în sac ceva de mâncare pentru câine şi pentru el, căci nu voia să piardă timp să mănânce înainte de plecare. Pe urmă trecu în *living-room* şi-l dădu jos pe Towser din fotoliu.

— Hai, bătrâne, mergem să vedem ce mai e pe-aici.

Înainte de a porni, verifică nivelul benzinei din camionetă. Rezervorul era aproape plin. Cocoşă câinele pe banchetă, se urcă şi el, potrivindu-şi puşca la îndemână. Pe urmă întoarse, viră şi porni prin pustiu în direcția nord. Maşina mergea bine. Drumul era bătut ca-n palmă. Câteodată, camioneta se zdruncina totuşi puțin, dar nu mai mult ca pe drumurile de țară, pe unde trecea el când pleca la vânătoare de antichități. Decorul era mereu acelaşi. Cu excepția câtorva coline joase, risipite ici-colo, pustiul era plan şi se desfăşura până departe, la orizont. Taine se îndrepta mereu spre nord, înspre soare. Întâlni câteva pogoane de nisip, dar era un nisip îndesat şi tare, care nu-l supăra la mers. Gonind aşa vreo jumătate de oră, ajunse din urmă cortegiul ciudat ce plecase din casa lui. Erau tot şaisprezece făpturi şi mergeau tot în monom, cu un pas regulat.

Taine încetini şi merse câtăva vreme paralel cu convoiul lor, dar asta nu-i servi la nimic; *ei* continuau să-şi urmeze drumul fără să privească nici la dreapta, nici la stânga. Atunci acceleră şi îi depăşi. Soarele avea mereu aceeaşi poziție pe cer, tot către nord şi asta părea bizar. Taine socoti că, poate, pământul acesta se învârteşte mult mai încet decât globul nostru pe axa lui şi că ziua era aici mai lungă. Mult mai lungă, judecând după imobilitatea aparentă a astrului solar.

În clipa aceea, aplecat pe volan, cu ochii fixați peste întinderea fără sfârşit, resimți pentru prima dată cu adevărat, ca pe un şoc violent, aspectul straniu,

nepământean, al celor ce-l înconjurau. Era aici o altă lume - nu te mai puteai îndoi de asta; o altă planetă, învârtindu-se împrejurul altui astru ceresc, a cărui poziție în spațiul real rămânea cu totul necunoscută oamenilor de pe Terra. Şi, totuşi, printr-un aranjament straniu, datorat acestor şaisprezece făpturi, care mergeau drept înainte, această altă lume se găsea în acelaşi timp aici, la uşa casei sale...

Înaintea lui răsări o colină ceva mai ridicată decât celelalte din deşert. Apropiindu-se, Taine deosebi un morman de obiecte strălucitoare, aliniate pe coama ei. Câteva minute mai târziu, opri camionul şi ieşi înarmat cu un binoclu. Când îl duse la ochi, văzu că obiectele care-l interesau păreau gemene cu nava de sticlă fumurie, ascunsă în pădure. Numără opt asemenea „rachete”; străluceau în soare, cocoțate sus, pe un fel de suport de culoare vineție. Alte câteva suporturi erau neocupate de nave. Taine coborî binoclul şi se întrebă o clipă dacă trebuie să urce colina ca să examineze lucrurile mai îndeaproape. Îşi scutură nedecis capul. Nimic nu-l zorea. Era mai bine să-şi urmeze drumul. Nu se lansase într-o adevărată explorare, ci doar într-o scurtă expediție de recunoaştere.

Urcă în camion şi porni din nou, supraveghindu-şi indicatorul de benzină de la bord. Când rezervorul nu va mai fi decât pe jumătate plin, va trebui să se-ntoarcă.

În depărtare, deasupra nedefinitei linii a orizontului, se zărea o palǎ luminescență. O observă cu atenție. Câteodată se ştergea de pe orizont, pe urmă reapărea, dar depărtarea era prea mare pentru ca Taine să-şi poată da seama ce este în realitate.

Cu coada ochiului văzu că indicatorul de benzină arăta jumătate din plinul rezervorului. Atunci opri camionul, îşi luă din nou binoclul şi sări jos. Ocolind maşina, se miră că-şi

simte picioarele atât de grele şi de obosite, pe urmă îşi aduse aminte că ar fi trebuit să fie de mult în pat. Îşi privi ceasul. Era ora două, ceea ce însemna că pe Pământ era două de dimineață. Aşadar, se afla în picioare de peste douăzeci de ore şi-şi consacrase cea mai mare parte a timpului într-o muncă istovitoare, dezgropând straniul obiect înfundat în pădure. Îşi puse binoclul la ochi şi fugara linie albă de la orizont se transformă acum într-un lanț de munți. O enormă masă albăstruie, cu vârfuri şi cu creste încununate de o zăpadă strălucitoare, domina deşertul; Distanța care-l separa de lanțul muntos trebuia să fi fost destul de mare, deoarece binoclul lui, deşi foarte puternic, nu-i revelă nimic altceva decât această ceață azurie. Plimbă binoclul, încet-încet, peste peisaj şi văzu că munții se întindeau într-adevăr pe mulți kilometri deasupra orizontului. Îşi purtă din nou privirea peste pustiul care se estompa înaintea lui. Decorul nu se deosebea prea mult de acela pe care-l avusese sub ochi în timpul călătoriei - un sol plat, cu puține ridicături, o vegetație săracă. Şi, colo, o casă!

Mâinile începură să-i tremure. Coborî binoclul, pe urmă îl puse din nou la ochi şi privi a doua oară. Era în mod cert, o casă. O casă bizară, cuibărită la poalele unei coline şi ascunsă de umbra ei în aşa fel încât n-o puteai distinge cu ochiul liber. Părea micuță. Acoperişul, care avea forma unui con trunchiat, atingea pământul, de parcă s-ar fi ghemuit. Se vedea o deschidere ovală, o uşă fără îndoială, dar nici urmă de fereastră. Îşi lăsă binoclul să-i cadă şi contemplă colina. Gândi că nu-l despărțea de ea mai mult de şase, şapte kilometri. Benzina îi va ajunge, dar chiar şi altminteri va putea, desigur, să parcurgă cu piciorul ultimii kilometri până la Willow Bend. Îl intriga prezența acestei case izolate aici.

Nici măcar o singură dată de la plecarea sa de acasă nu

zărise în acest pustiu cea mai simplă manifestare de viață, cu excepția celor şaisprezece mici *făpturi* cu mutra de şobolan, care înaintau în şir indian sau cu excepția aglomerării artificiale a celor opt nave de sticlă fumurie aşezate pe soclurile lor.

Sări în camionetă şi dădu drumul motorului. Zece minute mai târziu stopă în fața casei, mereu ascunsă în umbra colinei. Coborî, luând cu el puşca. Towser sări jos şi se ghemui, zbârlindu-se temător şi mârâind înăbuşit.

— Ce te-a apucat iar, dragul meu? întrebă Taine.

Din nou, câinele mârâi.

Casa era liniştită. Părea pustie. Zidurile ei, făcute din stânci prost cioplite, erau grosolan asamblate, nu cu mortar, ci cu o substanță noroioasă de o consistență fărâmicioasă. La origine, acoperişul fusese alcătuit din ierburi, şi asta te izbea de la prima vedere, căci în vasta întindere pustie nimic nu semăna nici măcar pe departe cu iarba. Aici, în afara unor neclare linii de întâlnire între coline, nu se afla nimic altceva decât o întindere arsă de soarele deşertului. Casa n-avea o originalitate, nici un ornament; nimic nu fusese făcut ca să îndulcească aspectul ei brut, de simplu refugiu. Se asemăna cu acele colibe construite în pripă de ciobani. Ghiceai că e foarte veche. Intemperiile o zguduiseră cândva; se vedeau scrise, în crăpăturile stâncilor din care fusese înjghebată.

Cu puşca sub braț, Taine se apropie. Zvârli o privire în interiorul cabanei, dar nu zări nimic mişcându-se în întuneric. Întoarse capul să vadă ce face Towser. Câinele se furişase sub camionetă şi mârâia cu privirea ațintită asupra stăpânului său.

— Rămâi acolo şi nu-ncerca s-o ştergi, îi comandă el.

Apoi, pregătindu-şi puşca, trecu pragul şi pătrunse înăuntru, în întunecime. La început, nici nu mişcă,

străduindu-se să-şi obişnuiască ochii cu bezna. În sfârşit, putu distinge contururile încăperii în care intrase. Era simplă şi goală; de-a lungul peretelui, o bancă grosolană de piatră, nişte nişe ciudate, fără aparentă utilitate, scobite în celălalt perete. Într-un colț, o mobilă de lemn strâmbă, despre care nu puteai ghici la ce foloseşte. „Nu-i decât o veche casă goală - medită Taine - părăsită de multă vreme. Poate vreo familie de ciobani a locuit aici, într-un timp îndepărtat, când pustiul fusese o bogată câmpie ierboasă". O uşă dădea în altă încăpere. Intrând prin ea, auzi în depărtare un bubuit surd, pierdut în spații vaste, şi pe urmă cu totul altceva... zgomotul ploii care cădea... Prin uşa din spate, deschisă, îl ajunse o pală de vânt sărat. Taine încremeni în mijlocul celei de-a două încăperi.

O altă casă!

O altă casă care dădea în altă lume!

Înaintă încet, spre uşa exterioară, şi deodată se pomeni într-o obscuritate cețoasă, măturată de torente de ploaie, sub un cer unde norii se fugăreau nebuneşte. Mai încolo, cam la un kilometru, după o grămadă de stânci colțuroase, oțelii, un ocean furios se lovea de țărm, împroşcând trombe de spumă cenuşie până departe, în sus. Taine ieşi şi înălță capul: picături de apă se zdrobeau cu furie de obrazul său, aerul era rece, umed, şi împrejurimile păreau bântuite de fantome... această imagine țâşni în cugetul său, de-a dreptul ca dintr-o povestire gotică cu fantome şi spiriduşi.

Privi împrejurul său, dar nu era nimic de văzut, căci ploaia acoperea restul lumii de aci, izolând coasta; totuşi, în spatele cortinei lichide, Taine simți sau crezu că simte o prezență care-l făcu să tremure din tot corpul. Cu gâtul strâns de spaimă, o luă la fugă, trecu bâjbâind prin uşă şi năvăli în casă. „Să fii separat de Pământ printr-o altă lume, era deja

destul de mult - gândi el; dar să ai între tine şi Terra două lumi necunoscute, era mai mult decât poate suporta un om!" Tremură sub răscolirea singurătății care-l cuprinsese şi, deodată, i se păru imposibil să rămână mai mult timp în această locuință părăsită de secole. O luă la fugă. Afară, soarele strălucea şi căldura era binevenită. Ploaia îi înmuiase îmbrăcămintea şi mici picături de rugină pătau țeava puştii.

Îl căuta pe Towser, dar nu-l găsi. Nu era sub camionetă, nu era nicăieri. Taine strigă, dar nimeni nu-i răspunse. Singură vocea lui răsuna în spațiul pustiu. Căutând câinele, înconjură casa. Nu exista uşă în spatele casei. Între unghiurile apropiate, zidurile din piatră cioplită grosolan formau acelaşi arc de cerc bizar. Pe Taine nu-l mai interesa acest amănunt; îl prevăzuse. Pentru moment îşi căuta câinele şi simțea cum îl invadează panica. Avea impresia netă că era foarte departe de țara lui.

Cercetarea îi luă trei ore bune. Se înapoie în casă, dar Towser nu se afla nicăieri. Se reîntoarse în cealaltă lume, îl căută, printre grămada de stânci, dar câinele nu era nici acolo. Porni din nou prin deşert, dădu ocol colinei, se cățără până pe creastă, puse binoclul la ochi, dar nu văzu decât un pustiu care se întindea pretutindeni.

Sfârşit de oboseală, bâjbâind, dormitând de-a-n picioarele, se apropie de camionetă. Se rezemă cu spatele de banchetă şi căută să-şi vină în fire. În situația lui, să continue n-ar fi fost decât un efort zadarnic. Trebuia mai întâi să doarmă. Trebuia apoi să se întoarcă la Willow Bend, să umple rezervorul cu benzină şi să ia un altul de rezervă că să-i ajungă, până ce-l va regăsi pe Towser. Nu putea să lase câinele aici... era de neconceput! Dar trebuia să facă un plan, să acționeze inteligent; colindând aşa, fără rost, nu i-ar fi slujit câinelui la nimic...

Se urcă în camionetă şi se-ntoarse către Willow Bend, luându-se după urmele slabe lăsate de cauciucurile sale pe nisip; trebuia să-şi învingă somnul ce-i îngreuna pleoapele...

Trecând pe dinaintea colinei mai ridicate, pe care văzuse obiectele de sticlă fumurie, se opri să-şi mai dezmorțească picioarele şi ca să nu adoarmă la volan. Acum, doar şapte aparate erau aşezate pe soclul lor. Dar pentru el, asta nu însemna nimic. Tot ceea ce dorea era să scape de oboseala care-l copleşea din nou, să se agațe de volan, să parcurgă kilometrii şi să se întoarcă la Willow Bend, să ciupească câteva ore de somn şi să plece din nou în căutarea lui Towser.

După ce parcursese ceva mai mult de jumătate din drum, zări o altă maşină. O contemplă zăpăcit, căci, exceptând camioneta pe care o conducea el şi maşina aflată în garajul său, nici un alt vehicul nu exista în partea aceea unde se găsea casa lui.

Opri camioneta şi sări jos. Maşina cealaltă opri de asemenea. Trei oameni țâşniră din ea: Henry, Beasly şi un individ care purta o stea la reverul hainei.

— Doamne ajută că i-am regăsit, dragul meu! strigă Henry, îndreptându-se către el cu paşi mari.

— Nu mă rătăcisem, protestă Taine. Eram gata să mă-ntorc.

— E frânt de oboseală, zise omul care purta steaua la rever.

— Domnul acesta este şeriful Hanson, zise Henry. Am venit pe urmele tale.

— L-am pierdut pe Towser, mormăi Taine. Am fost destul de prost că l-am lăsat singur. Nu vă ocupați de mine, căutați-l pe el. Eu n-am nevoie de nimeni.

Întinse mâna şi se prinse de uşa camionetei pentru a se

ridica.

— Mi-ați forțat uşa, îi zise brusc lui Henry. Ați intrat cu forța în casa mea, mi-ați luat maşina...

— Trebuia neapărat, Hiram. Ne temeam să nu ți se fi-ntâmplat ceva. Cele povestite de Beasly ne-au făcut părul măciucă.

— Luați-l la voi, în maşină, zise şeriful. Ăsta-i cel mai bun lucru. Eu îi voi conduce camioneta.

— Dar trebuie să-l caut pe Towser...

— Nu vei putea face nimic înainte de a te odihni puțin.

Henry îl sprijini, îl conduse la maşina lor şi Beasly deschise uşa din spate.

— Ai vreo idee unde ne găsim? murmură Henry pe un ton conspirativ.

— Nu ştiu exact, mormăi Taine. Poate...

Henry râse gâlgâit:

— Orice s-ar mai întâmpla, cred că n-are importantă. Şi aşa publicitatea noastră e asigurată. Se vorbeşte despre noi la radio şi cu litere mari în jurnale. Satul forfoteşte de reporteri şi de fotografi, se aşteaptă personaje de vază. Crede-mă, dragul meu, a dat norocul peste noi.

Taine nu-l mai auzea. Nici n-ajunsese bine în scaun, că şi adormise profund.

Se deşteptă şi rămase foarte liniştit în pat. Văzu că perdelele erau trase, camera paşnică şi răcoroasă. „E foarte plăcut - îşi spuse el - să te deştepți din somn într-o odaie pe care o cunoşti... pe care ai cunoscut-o dintotdeauna, într-o casă pe care au stăpânit-o toți ai tăi de aproape un secol...”

Apoi amintirile îi invadară brusc memoria şi sub şocul lor îşi reveni imediat.

Zgomotele de afară ajunseră acum ca un fel de murmur neîntrerupt până la el. Sări din pat şi trase perdeaua.

Uitându-se pe fereastră, văzu un cordon de trupe care reținea mulțimea ce asediase curtea lui şi toate celelalte „lumi” de dincolo de ea. Lăsă perdeaua şi începu să-şi caute ghetele, căci în rest era îmbrăcat. Se gândi că Henry şi Beasly îl aduseseră în pat şi-i scoseseră încălțămintea, fără să se mai ostenească să-l dezbrace mai departe. Dar nu-şi mai amintea nimic. Lumea încetase să existe pentru el din clipa în care Henry îl zvârlise ca pe un pachet pe bancheta din spatele maşinii.

Îşi găsi ghetele jos, la piciorul patului, şi se aşeză să şi le pună. În acest timp, mintea îi lucra febril. Ce avea de făcut? Mai întâi să-şi procure benzină, prin orice fel de mijloc, să umple rezervorul camionetei, să pună deoparte, în spate, unul sau două bidoane suplimentare, apoi să ia ceva de mâncare, de băut şi, poate, sacul de dormit. Nu admitea să se mai întoarcă până nu-şi va fi găsit câinele. Îşi înnodă şireturile şi trecu în *living-room*. Aci nu se afla nimeni, dar în bucătărie se auzea zgomot de voci.

Privi din nou prin cealaltă fereastră; deşertul era tot acolo, neschimbat. Băgă de seamă că soarele se înălțase ceva mai sus pe cer, în timp ce în curtea dinaintea casei era încă după-amiază.

Îşi consultă ceasul, văzu că arată circa şase şi, judecând după unghiul format de umbră în momentul în care aruncase o ocheadă afară, prin fereastra camerei, ghici că era ora şase seara. Tresări, încercând un sentiment de vinovăție, dându-şi seama că dormise douăzeci şi patru de ore încontinuu. N-avusese intenția să doarmă atât de mult şi să-l lase pe Towser atâta timp singur.

Se îndreptă spre bucătărie, unde găsi trei persoane: pe Abbie, pe Henry şi pe un om în uniformă militară.

— Iată-te, în sfârşit! strigă Abbie, plină de voioşie. Ne

întrebam când ai să te scoli.

— Ai cafea, Abbie?

— O oală plină. Am să-ți prepar şi ceva de mâncare.

— Numai pâine prăjită, zise Taine. Sunt grăbit. Trebuie s-o iau din loc să-l caut pe Towser.

— Hiram, spuse Henry, ți-l prezint pe colonelul Ryan din garda națională. Oamenii săi sunt afară.

— Da, i-am văzut pe fereastră.

— Prezența lor a fost necesară, zise Henry. Absolut necesară. Şeriful n-ar fi putut ține piept singur. Am fost invadați. Oamenii ar fi năruit casa. Atunci l-am chemat pe guvernator.

— Aşează-te, Taine! ordonă colonelul. Am să-ți vorbesc.

— De acord, răspunse Taine, luând un scaun. Îmi pare tare rău că trebuie să plec aşa de repede, dar mi-am pierdut câinele *acolo*.

— Această întâmplare, zise colonelul, pe un ton suficient, este mai importantă decât oricare câine.

— O, colonele, asta dovedeşte numai că nu-l cunoaşteți pe Towser. Este cel mai minunat câine pe care l-am avut vreodată şi totuşi, să mă credeți, am avut destui până la el. Era un cățeluş când l-am luat la mine şi de ani de zile este prietenul meu.

— De acord, zise colonelul, e prietenul dumitale. Dar asta nu împiedică să-ți vorbesc.

— Stai liniştit şi ascultă, zise Abbie. Tocmai vream să vă servesc câteva felii de cozonac şi Henry a adus şi ceva din cârnații pe care noi îi cumpărăm de la fermă.

Uşa din spate se deschise; Beasly intră, umblând împiedicat şi însoțit de un nemaipomenit zornăit metalic. Ducea cu el trei bidoane de benzină goale în mâna dreaptă, doua în mâna stângă, iar bidoanele se ciocneau între ele în

ritmul mersului său.

— Hai, spune o dată! urlă Taine către Henry. Ce-ai mai născocit?

— Haide, zise Henry, nu te enerva! Nici nu-ți poți face idee câte probleme trebuie să rezolvăm. Am încercat noi să trecem pe aici un rezervor mare, dar n-a fost cu putință. Am fost ispitiți să doborâm zidul bucătăriei, ca să-l aducem, dar n-am putut.

— Cum? Ce-ați făcut?

— Am vrut, zic, să doborâm zidul bucătăriei, repetă Henry cu calm. Printr-o uşă obişnuită, nici unul dintre aceste mari rezervoare de benzină nu putea fi introdus în casă. Şi tot încercând, am descoperit că toată casa, în întregime, e tapisată cu un soi de material asemănător aceluia pe care l-au întrebuințat la planşeul din pivniță. Când izbeşti în el cu barda, oțelul se toceşte şi el.

— Dar, Henry, această casă este a mea şi nimeni n-are dreptul s-o dărâme.

— Nici n-ar putea, oricum, spuse colonelul. Dar spune-mi, Taine, aş vrea să ştiu ce fel de material e acesta...

— Priveşte cu sânge rece lucrurile, Hiram, îl sfătui Henry. *Afară există o lume nouă*, care ne aşteaptă.

— Nu te aşteaptă nici pe tine şi nici pe nimeni, vociferă Taine.

— Această lume va trebui explorată. Pentru a o cerceta, e necesar să avem o rezervă mare de benzină. Şi cum nu putem să ne folosim de un rezervor, adunăm tot felul de bidoane. Pe urmă, vom aranja nişte conducte în casă, şi...

— Dar, Henry...

— Aş dori, zise cu asprime Henry, să încetezi să mă tot întrerupi şi să mă laşi o dată să-ți vorbesc. Nici nu-ți poți imagina problemele la care trebuie să facem față. Iată-ne

opriți în loc numai pentru că o uşă nu e de mărime reglementară. Totuşi, trebuie să transportăm material chiar aici, trebuie să putem folosi maşini. În ceea ce priveşte vehiculele şi camioanele, nu m-ar durea capul. Pot fi demontate şi trecute dincolo, bucată cu bucată. Cu un avion însă ar fi cu totul altă poveste.

— E rândul tău să mă asculți acum, Henry. Nu voi permite nimănui să-mi aducă un avion în curte. Această casă aparține familiei mele de mai bine de un veac, ea este a mea, am drepturi asupra ei, nu veți putea să le uzurpați şi să-mi aduceți aici tot felul de murdării.

— Dar, se văicări Henry, noi avem cu adevărat nevoie de un avion... Se poate ajunge mult mai departe cu un avion.

Beasly traversă bucătăria, făcând un zgomot imens cu bidoanele sale, şi trecu în *living-room.*

Colonelul oftă:

— Speram, domnule Taine, că dumneata vei înțelege cum se prezintă lucrurile. După credința mea, datoriile dumitale de patriot sunt foarte limpezi: ele te obligă să conlucrezi cu noi. Bineînțeles, guvernul ar putea să-şi exercite dreptul său de constrângere şi să deschidă un proces, dar aş prefera să acționăm altfel. Cu toate că prezența mea nu este oficială, pot să te asigur că autoritățile ar dori mai curând să încheie cu dumneata o înțelegere de comun acord.

— Mă întreb, zise Taine, care nu cunoştea dedesubturile problemei şi voia să-i ducă uşurel de nas, dacă acest drept de constrângere ar fi aplicabil în cazul meu. După câte ştiu, el se exercită numai asupra bastimentelor şi drumurilor...

— Tocmai, este vorba de un drum, îi întoarse vorba colonelul cu un ton sec. De un drum care, trecând prin casa dumitale, duce într-o altă lume.

— Mai întâi, spuse Taine, guvernul ar trebui să dovedească

că acest drum este de interes public, deci că refuzul meu de a-i ceda dreptul meu de proprietate încalcă o procedură guvernamentală şi...

— Cred, îi tăie vorba colonelul, că guvernului nu-i va fi greu s-o demonstreze.

— Iar mie, se supără Taine, cred că nu-mi va fi greu să-mi asigur serviciile unui avocat.

— Dacă vorbeşti serios, interveni Henry, mereu îndatoritor, şi dacă vrei, într-adevăr, un avocat bun - bănuiesc că e cazul -, aş fi fericit să-ți recomand o persoană capabilă de a reprezenta cât mai bine interesele tale şi asta la un preț foarte rezonabil.

Colonelul se ridică furios:

— Încă n-ai terminat cu noi, Taine. Guvernul are mai multe întrebări de pus. Mai întâi, el intenționează să te întrebe cum ai maşinat toate astea. Eşti gata să-i răspunzi?

— Nu, zise Taine. Nici nu mă gândesc.

„Ei cred că toate astea le-am pus la cale eu - îşi zise el cu oarecare nelinişte - de aceea se reped asupra mea ca o haită de lupi, ca să-ncerce să descopere cum am ajuns aici. Viziunea F.B.I.-ului, a Departamentului de stat, a Pentagonului îi trecu prin minte şi genunchii îi tremurară, cu toate că stătea pe scaun. Colonelul îi întoarse spatele şi ieşi din bucătărie, rigid, ca un adevărat militar. Trecu prin uşa din spatele casei, pe care o trânti în urma lui. Henry îl cântări pe Taine cu o privire avidă, de om de afaceri.

— E serios ceea ce ai spus? se informă el. Cu adevărat ai intenția să le ții piept?

— Începe să-mi fie lehamite, zise Taine. N-au dreptul să intre la mine şi să dea comenzi fără să mă-ntrebe mai întâi pe mine. Puțin îmi pasă de ce-ar putea gândi. Această casă îmi aparține. Aici m-am născut, aici am trăit tot timpul, o

iubesc mult şi...

— Da, zise Henry. Te-nţeleg foarte bine.

— E poate copilăros din partea mea, dar m-ar fi plictisit mai puţin dacă ar fi fost dispuşi să-mi explice ce intenţie au când vor fi luat casa în stăpânirea lor. Or, am impresia că ei nici nu se sinchisesc să-mi ceară măcar părerea. Să ştii, Henry, că situaţia e mai complicată decât ai crede-o la prima vedere. Orice s-ar gândi Washingtonul, nu-i de ajuns să vină aici, să se instaleze şi să conducă operaţiile. Se întâmplă aici un lucru ieşit din comun şi trebuie acţionat cu discernământ...

Henry îi tăie vorba:

— Ascultându-te vorbind cu colonelul, îmi spuneam că atitudinea ta e demnă de elogii şi merită ajutorul nostru. Ca un bun vecin, n-aş putea să te las să lupţi singur în colţişorul ăsta de pământ. Noi doi am putea să angajăm pe cel mai formidabil avocat în stare să ne apere, dacă se va face proces. Până atunci, oricum, să facem o companie imobiliară. Astfel, lumea cea nouă care ne aparţine va fi asigurată că exploatarea ei se va face după dorinţele tale. În mod evident, Hiram, mie îmi revine rolul de a te sprijini, pentru că noi suntem deja asociaţi în afacerea cu televizorul.

— Televizorul? Ce mai e şi istoria asta? strigă Abbie cu vocea ei ascuţită, punând farfuria cu prăjituri sub nasul lui Taine.

— Ascultă-mă, Abbie, zise împăciuitor Henry, ţi-am explicat doar că televizorul tău e blocat în spatele zidului despărţitor din pivniţă şi nu se ştie când îl vom putea scoate de acolo...

— Aa, daa? zise Abbie, aducând farfuria cu cârnaţi şi turnând cafea într-o ceaşcă.

Beasly trecu din nou prin *living-room* şi ieşi prin uşa din

spate, nelipsit de acompaniamentul său muzical.

— După toate astea, spuse Henry, urmărindu-şi planul, sper că ți-am fost de un mare ajutor. Nu cred că ai fi putut face mare lucru fără maşina de calculat pe care ți-am trimis-o.

„Iar o ia de la capăt, gândi Taine. Henry, crede că am tras sforile eu singur în această poveste.” Zâmbi.

— Dar Beasly nu ți-a povestit?

— Oo, doar ştii tot ce trăncăne Beasly!...

Aici era încurcătura. Sătenii nu vedeau în toate decât scornelile obişnuite ale lui Beasly. Nimeni nu credea o iotă din ce spunea el.

Taine luă ceaşca şi bău cafeaua ca să câştige timp şi să reflecteze la răspunsul pe care trebuia să-l dea. Dar nu era cu putință să dea un răspuns. Adevărul ar fi părut şi mai de necrezut decât orice minciună.

— Cu mine poți vorbi deschis, Hiram. În fond, noi suntem asociați.

„Mă ia drept un prost - gândi Taine. Îşi închipuie că mă poate duce cu preşul, ca pe alții”.

— Dacă ți-aş spune adevărul, Henry, nu m-ai crede de loc.

Henry se ridică şi zise resemnat:

— Ei bine, păcat! Oricum, îmi pare că nu-i nici o grabă...

Beasly traversă din nou bucătăria, bălăbănindu-şi bidoanele.

— Îmi trebuie puțină benzină, zise Taine, ca să-l caut pe Towser.

— Mă ocup eu de asta, promise mieros Henry. Ți-l voi trimite pe Ernie cu cisterna. Se vor umple bidoanele, folosind un sistem de tuburi. Şi voi căuta pe cineva să te însoțească.

— Nu-i nevoie. Pot merge şi singur.

— Dacă am avea măcar un emițător-radio! Cu el ai putea

să păstrezi legătura cu noi.

— Dar nu-l avem. Şi nu pot să aştept, Henry. Towser e acolo…

— Sigur. Ştiu cât de mult îl iubeşti. Hai, du-te de-l caută, văd că eşti convins că asta-i datoria ta. În timpul ăsta voi pune eu afacerea noastră pe roate; am să angajez jurişti ca să elaboreze convențiile viitoarei noastre companii imobiliare…

— A propos, Hiram, zise Abbie. N-ai vrea să-mi faci un serviciu?

— Ba da, răspunse Taine.

— Fii amabil, vorbeşte cu Beasly. Se poartă ca un imbecil. N-avea nici un motiv să ne părăsească. Am fost poate un pic dură cu el, dar e atât de tont, că te scoate din răbdări. Ieri a şters-o de la lucru ca să-i ajute lui Towser să scoată din bârlog o marmotă şi…

— Îi voi vorbi, murmură Taine.

— Mulțumesc, Hiram. Pe tine te va asculta. Eşti singurul pe care-l ascultă. Şi regret că n-ai avut timp să-mi repari televizorul înainte de această istorie. Fără el sunt ca şi moartă. Îi simt lipsa în salonul meu. Ştii, acest televizor se armoniza perfect cu restul mobilierului.

— Da, ştiu, zise Taine.

— Nu vii, Abbie? întrebă din uşă Henry şi, foarte sigur de sine, ridică mâna în semn de adio. Pe curând, Hiram. Bazează-te pe mine!

„Vorbă să fie”, gândi Taine.

După plecarea lor, se întoarse la masă şi se cufundă greoi în scaunul său. Poarta din fața casei se deschise cu mare zgomot; cu sufletul la gură şi cu aer zăpăcit, Beasly dădu buzna în cameră şi strigă:

— S-a-ntors Towser! E aici şi a adus cu el o marmotă cum

n-ai mai văzut niciodată.

Taine se sculă dintr-o săritură.

— O marmotă?! Această întindere de dincolo de poartă nu este lumea noastră, ci o altă planetă. Acolo nu există marmote.

— Vino totuşi s-o vezi! urlă Beasly.

Se învârti pe călcâie şi se năpusti afară, cu Taine pe urmele lui.

„Da - îşi zise Hiram -, în definitiv, această făptură se aseamănă foarte mult cu o marmotă mai mare... Sau, mai curând, cu o marmotă din acelea desenate în cărţile pentru copii.” Într-adevăr, stătea ridicată pe picioarele dinapoi şi - fixându-l pe Taine cu o privire foarte atentă - încerca să-şi păstreze o ţinută demnă.

Towser, el însuşi, era postat la vreo treizeci de metri. Neîncrezător, îşi menţinea cu prudenţă distanţa. Era înfipt la postul său de pândă, ca un bun câine gata să abată orice tentativă de fugă a animalului vânat.

Marmota se apropie de casă şi se opri. Pe urmă coti la stânga, în direcţia deşertului, şi se aşeză comod pe pământ. Apoi îşi clătină capul mare şi-l contemplă pe Taine şi pe Beasly. În ochii ei, de un castaniu limpede, Taine distinse altceva decât o simplă privire de animal, de aceea luă repede câinele în braţe şi-l strânse la pieptul său. Towser îşi privi stăpânul şi-l linse pe obraz cu limba lui umedă. Nelăsându-şi câinele din braţe, Taine privi insistent marmota şi se simţi pătruns de linişte şi de recunoştinţă. „Totul merge bine acum” - gândi el. Towser revenise.

Taine reintră în casă, trecu în bucătărie, puse jos câinele, luă un blid şi-l umplu cu apă la robinet. Îi aşeză înaintea lui Towser, care năvăli asupră-i, lipăind cu sete şi inundând linoleumul.

— Mai încetişor, zise Taine. Nu trebuie să te zoreşti.

Scotoci în frigider. Găsi câteva resturi cu care umplu farfuria câinelui. Acesta dădea din coadă ca să-şi arate mulțumirea, după obiceiul său.

— În teorie, zise Taine, ar trebui să-ți tăbăcesc pielea, ca să te pedepsesc fiindcă ai luat-o la sănătoasa.

Beasly sosi şi el fuguța.

— E straşnic de drăgălaşă această marmotă, îl încunoştință el pe Hiram. Ea aşteaptă pe cineva.

— Cu atât mai bine, răspunse Taine, cu gândul aiurea. Îşi aruncă ochii spre pendulă. Este şapte şi jumătate. Am putea prinde informațiile. Vrei să cauți postul?

— De acord, ştiu unde e. Vorbeşte tocmai tipul de la New York.

— Da, făcu Taine, absent, privind prin fereastra *living-room*-ului.

Marmota cu înfățişare omenească nu se mişcase din loc. Era aşezată cu spatele la casă şi cu capul întors înspre direcția de unde venise.

„Aşteaptă pe cineva” - spuse Beasly. Într-adevăr, avea aerul cuiva care aşteaptă, dar această ipoteză țâşnise, desigur, doar din imaginația lui Beasly. „Dar dacă, totuşi, aştepta pe cineva - se întrebă Taine -, cine era? Sau, mai curând, ce-ar putea fi?”

La ora actuală, fără îndoială, se şi răspândise pe Pământ zvonul că exista o uşă ce dădea într-o altă lume. Dar oare câte uşi asemănătoare se deschiseseră în decursul secolelor?

După Henry, acolo se întindea o lume nouă, care aştepta venirea pământenilor. Dar nu era asta; era chiar contrariul. Vocea şpicherului, prinsă tocmai în mijlocul unei fraze, trâmbița:

„... În sfârşit, s-a decis să se acționeze. Dacă am crede

anumite surse, la Organizația Mondială a Națiunilor se va cere astă-seară internaționalizarea acestei lumi noi şi a uşii care duce spre ea... Cu privire la această uşă şi la casa locuită de numitul Hiram Taine n-avem noutăți de spus. Este înconjurată de un secret absolut şi un cordon de trupe, formând un zid masiv, interzice intrarea. Dacă se încearcă să se ia legătura telefonică cu acest domiciliu, o voce aspră răspunde că acest număr refuză toate apelurile. Cât despre Hiram Taine, nici el n-a ieşit din casă".

Taine se întoarse în bucătărie şi se aşeză.

— Vorbeşte despre tine, anunță Beasly, cu un aer important.

„... În această dimineață, circulă zvonul că Taine, meşteşugar paşnic al satului şi negustor de antichități, până ieri cu totul necunoscut, ar fi revenit dintr-o călătorie pe care ar fi făcut-o pe acel nou tărâm. Dar chiar admițând că ştirea ar fi exactă, nimeni nu ştie ce a descoperit el acolo. Nu posedăm nici cea mai mică lămurire suplimentară despre această lume, despre care ştim doar că e un deşert actualmente lipsit de viață. Ieri seară, târziu, descoperirea unui obiect straniu în pădurea de cealaltă parte a drumului care se întinde de-a lungul domiciliului lui Taine a dat loc la o îndreptățită agitație. Dar şi zona aceasta a fost îndată încercuită cu un cordon de trupe, iar colonelul Ryan, căruia i s-a atribuit comanda, refuză să dezvăluie natura descoperirii. Willow Bend îşi are însă personajul său misterios: un oarecare Henry Horton, care, în afară de oficialități, ar fi singura persoană ce poate pătrunde nestingherit în rezidența «Taine». Întrebat mai de dimineață, Horton n-a spus mare lucru, dar, în insinuările sale, a sugerat jurnaliştilor că *acolo* nu este lucru curat. El a făcut aluzie la o misterioasă afacere, în care Taine şi el ar fi asociați, şi a lăsat să se înțeleagă,

printre rânduri, că el colaborase cu Taine la descoperirea acestei lumi. Este interesant de notat că Horton conduce o mică fabrică de calculatoare electronice. După unii bine informați, Horton ar fi livrat recent lui Taine unul dintre aparatele sale, a cărui utilitate e, de asemenea, înconjurată de un profund mister. Construcția acestei maşini ar fi reclamat, dacă ar fi să dăm crezare unora, şase sau şapte ani de lucru. Cât despre originea şi chiar natura exactă a tuturor acestor evenimente va trebui - pentru a le cunoaşte - să aşteptăm rezultatele lucrărilor unei echipe de savanți, care a părăsit astă-seară Washingtonul, după o conferință la Casa Albă. La această conferință, care a durat toată ziua, au asistat reprezentanți ai armatei, ai Departamentului de Stat, ai serviciului secret şi ai armamentului special. Impresia produsă în lumea întreagă de evenimentele de la Willow Bend nu se poate compara decât cu stupoarea resimțită, acum câteva decenii, în clipa exploziei primei bombe atomice. Nenumărați observatori tind să creadă că implicațiile de la Willow Bend ar putea chiar să depăşească, în importanță, pe cele de la Hiroshima. Washingtonul insistă, şi lucrul e foarte natural, asupra faptului că aici e vorba de o problemă internă şi-şi propune s-o trateze cât mai bine pentru interesele naționale. Dar în străinătate se ridică o adevărată furtună de proteste. Există glasuri care pretind că evenimentele din Willow Bend privesc lumea întreagă şi nu o singură națiune. După un zvon neconfirmat încă, un delegat al Organizației Mondiale a Națiunilor ar sosi neîntârziat la Willow Bend. Franța, Marea Britanie, Bolivia şi India au cerut Washingtonului autorizația să-şi trimită acolo observatorii, iar celelalte țări nu vor întârzia să facă şi ele asemenea cereri. Lumea întreagă aşteaptă în seara aceasta, cu o extremă nelinişte, noutăți de la Willow Bend şi...”

Taine întinse mâna, şi radioul amuţi cu un declic.

— După cum spune tipul, vom fi invadaţi de o ceată de străini.

„Da - îşi zise Taine -, o să fim poate invadaţi de-o ceată de străini, dar nu în sensul în care înţelege Beasly acest cuvânt. În prezent, dacă este vorba despre specia umană, termenul «străin» e demodat. N-ai putea să consideri un om al Terrei drept străin când o specie extraterestră trăieşte la uşa de vizavi, fără doar şi poate la uşa de vizavi... Cine erau ocupanţii casei de piatră? Şi această specie era singura sau mai existau şi altele? Căci el însuşi descoperise o *altă uşă* ce dădea pe o altă planetă, mai depărtată, şi că *dincolo* existau poate cu mult mai multe lumi... Care era înfăţişarea acestora, care era raţiunea de a fi a acestor porţi spre alte lumi?

Cineva sau *ceva* găsise mijlocul de a trece dintr-o planetă într-alta, fără să parcurgă mii de ani-lumină, doar aşa, singur, prin spaţiu... O metodă mai simplă şi mai rapidă decât un voiaj. Odată drumul inaugurat, el rămânea deschis tuturora şi era tot atât de uşor de parcurs ca şi cum ai trece pragul unei singure camere.

Dar un amănunt, un amănunt ridicol îl intriga: rotaţia, mişcarea planetelor, a tuturor planetelor legate unele de altele. Îşi spuse că era imposibil să stabileşti legături solide, reale între două obiecte care se mişcau independent unul de altul. Două zile mai devreme ar fi afirmat şi el cu toată tăria că ideea aceasta era în ansamblul ei de-a dreptul fantastică şi imposibilă. Totuşi faptele o confirmau. Dacă te încrezi în logică, e de ajuns să existe o primă imposibilitate realizată, că a doua vine de la sine...

Cineva sună la uşă. Taine merse s-o deschidă. Era Erni, omul de la garaj.

— Henry mi-a spus că vrei benzină şi am venit să te

înştiinţez că nu ţi-aş putea-o procura mai curând de mâine dimineaţă.

— N-are nici o importanţă, zise Taine, nu mai am nevoie...

Se grăbi să închidă uşa, se rezemă de ea şi gândi mai departe. „Va trebui, oricum, să le ţin piept, într-o zi sau alta. Nu pot închide uşa mea lumii întregi, aşa, la nesfârşit. Mai curând sau mai târziu, Terra şi cu mine vom fi în război”. Cugetă că era caraghios să priveşti situaţia în acest fel, dar acesta era adevărul...

El stăpânea un lucru pe care Terra îl reclama, pe care Terra îl dorea sau credea că-l doreşte. Dar, în ultimă analiză, responsabilitatea îi aparţinea lui. Evenimentele se desfăşuraseră la el, în casa lui, el îi servise pe extratereştri, inconştient, dar totuşi îi servise. „Acest teren, această casă sunt ale mele - îşi repetă el cu încăpăţânare -, şi această lume, de dincolo, nu este decât o prelungire a curţii mele. Oricare ar fi dimensiunea ei, oricare ar fi locul unde sfârşeşte, lumea aceea e o prelungire a curţii mele...”

Beasly nu mai era în bucătărie. Taine trecu în living-room, Ghemuit în fotoliul tapiţat cu aur, Towser sforăia încetişor. Taine hotărî să nu-l deranjeze. În definitiv, îşi zise, şi-a câştigat cu prisosinţă dreptul să doarmă unde-ar voi. Se îndreptă spre fereastră, văzu deşertul care se întindea mereu, până la orizontul îndepărtat... Drept sub ochii lui, aşezaţi unul lângă altul, se aflau marmota şi Beasly, cu spatele întors la casă, cu privirea aţintită asupra câmpiei pustii.

Printr-un raţionament de neînţeles, lui Taine îi păru natural ca marmota şi Beasly să se găsească împreună... gândi chiar că ei doi se simţeau bine în comun.

Şi părea un bun început ca un om şi o făptură extraterestră - răsărită din această „altă lume” - să se poată aşeza liniştiţi unul lângă altul.

Taine se strădui să-şi reprezinte, în imaginație, sistemul unor lumi legate una de alta, din care în prezent făcea parte şi Terra. Posibilitățile inerente acestei legături ridicară în capul său o furtună de întrebări.

„Să admitem că ar fi stabilit un contact între Pământ şi celelalte lumi. Ce s-ar întâmpla apoi?” La urma urmei, dacă te gândeai mai bine, contactul acesta se şi stabilise şi încă într-un fel atât de natural, atât de puțin teatral, că nu puteai vedea în el o întâlnire „importantă”, datată istoric. Căci marmota şi Beasly intraseră în legătură, şi dacă totul continuă să se petreacă astfel el, Taine, n-avea de ce să se neliniştească. „În această întâmplare - urmă el în gând - nimic nu fusese lăsat la voia soartei. Planurile fuseseră trasate cu minuțiozitate şi fuseseră executate cu o precizie care denotă o îndelungată obişnuință. Inaugurarea acestei lumi nu era pentru **ei** primul eveniment de acest fel şi nu va fi nici ultimul”.

Micile creaturi cu față de şobolan descinseseră din spațiu (câți ani-lumină ne despărțeau de **ei** nimeni n-ar putea să ghicească), venind cu vehiculul pe care-l descoperise Taine în pădure. Pe urmă **ei** îşi îngropaseră nava în pământ, poate întocmai ca un copil ce-şi ascunde o farfurie turnând peste ea o grămadă de nisip. După aceasta, **ei** se duseseră în casa lui şi construiseră aparatura care trebuia s-o transforme într-un tunel ce lega două lumi. Acest lucru fiind făcut, necesitatea de a traversa spațiul nu mai exista: fusese nevoie de un singur voiaj pentru a lega între ele cele două planete. Odată îndeplinită misiunea, micile ființe cu fața de şobolan plecaseră, dar nu fără a-şi lua precauțiile necesare pentru ca poarta care făcea legătura cu planeta lor să poată rezista la toate asalturile. De aceea, ei fortificaseră casa, pe dinăuntru, cu nişte pereți făcuți dintr-un material-minune, capabil să

înfrunte oțelul unei securi şi, cu siguranță, chiar atacuri mult mai puternice. Pe urmă, în şir indian şi mergând la pas, plecaseră spre colina pe care-şi regăsiră cele opt maşini spațiale aşezate pe soclurile lor. Din aceste maşini nu mai rămăseseră decât şapte. Micile ființe părăsiseră Pământul pentru a se duce poate pe o altă planetă ca să deschidă o altă uşă, ca să stabilească legătura cu o altă lume.

„Dar - gândea Taine - mult mai importantă decât legătura între lumi ar putea fi legătura între locuitorii acestor lumi... Micile creaturi cu fețe de şobolan erau nişte exploratori şi pionieri care căutau alte planete asemănătoare Pământului. Făptura aceea care aştepta afară, lângă Beasly, trebuia să urmărească un anumit plan, şi în curând Pământul, la rândul său, ar avea, poate, un rol de jucat în acest plan."

Taine se îndepărtă de la fereastră, privi camera şi o găsi aşa cum fusese întotdeauna, chiar în timpul celor mai vechi amintiri ale sale. Cu toate schimbările exterioare, cu toate întâmplările care se desfăşurau afară, odaia rămăsese neschimbată. „Iată realitatea - cugetă Taine - iată singura realitate care există, şi, orice s-ar întâmpla, eu sunt aici, la mine, în această cameră... cu şemineul ei înnegrit de atâtea focuri iernatice, cu vechile şi roasele volume de pe etajere, cu fotoliul şi vechiul covor uzat de paşii celor ce l-au călcat în picioare în răstimpul unui secol, cu amintirea ființelor iubite, ce vor dăinui veşnic în mine..."

Dar ştia şi faptul că aceasta nu era decât calmul dinaintea furtunii. Curând au să sosească autoritățile... echipa de savanți, funcționarii administrației, militarii, observatorii țărilor străine... Îşi dădea bine seama că împotriva acestora era fără apărare. Orice ar putea spune, orice ar putea gândi, un singur om nu putea ține piept lumii întregi.

De mâine casa aceasta nu va mai fi a familiei Taine. După

aproape un secol, un nou destin o aştepta. Şi, pentru prima oară după toți aceşti ani, nu se va mai găsi aici un Taine care să doarmă sub acoperişul ei.

Contemplă şemineul, etajerele, simți prezența palidelor fantome care treceau prin casă şi ridică o mână şovăitoare, ca şi cum şi-ar fi luat adio de la ele, de la tot, fantome şi încăpere, apoi o lăsă să recadă.

„La ce bun?” - gândi Taine, ieşind din casă. Afară se aşeză pe treptele peronului. Beasly îl auzi şi se întoarse spre el.

— E foarte drăguță, îi spuse, bătând uşor cu palma spinarea marmotei. Ai zice, un mare ursulache de pluş.

— Da, răspunse Taine. Văd.

— Dar ce este grozav e că pot să-i vorbesc.

— Da, ştiu, zise Taine, aducându-şi aminte că Beasly „vorbea” tot aşa şi cu Towser.

Se întrebă cum ar fi dacă ar trăi în lumea simplistă a lui Beasly. Şi admise că, în anumite ocazii, ar fi foarte plăcut... Făpturile care semănau cu şobolanii ajunseseră aici cu o astronavă, dar de ce veniseră la Willow Bend, pentru ce aleseseră casa lui, fiindcă era singura din sat care le putea furniza materialul necesar la fabricarea atât de rapidă şi atât de uşoară a aparaturii lor? Căci, cu siguranță, ele au folosit maşina electronică de calculat că să-şi facă rost de echipamentul de care aveau nevoie. Aşadar, aici cel puțin Henry nu se înşelase. Reflectând mai departe, Taine admise că şi Henry jucase cu adevărat un rol în această întâmplare. Prevăzuseră oare acei „vizitatori” că în săptămâna scursă, în această casă de aici, toate aranjamentele probabile vor fi în profitul lor? În afară de talentele lor felurite şi de tehnologia lor evoluată, mai erau ei dotați şi cu clarviziune?

— Vine cineva, zise Beasly.

— Nu văd pe nimeni.

— Nici eu, dar marmota mi-a zis că da… e sigur că vine…

— Ce zici?

— Ți-am mai explicat că ea îmi vorbeşte. Uite, îi văd şi eu acum.

Ei erau încă departe, dar înaintau cu repeziciune. Păreau trei pete mici, care se iviseră din pustiu.

Taine îi privea cum se apropie. O clipă îi veni ideea să-şi caute puşca. Dar, deşi se gândi la aceasta, nu se clinti de loc. Arma nu i-ar fi servit la nimic; ar fi fost un gest stupid s-o ia, ba chiar o atitudine stupidă.

„Cel mai simplu ar fi - îşi zise - să primesc cu mâinile goale şi curate aceşti soli ai unei alte lumi".

Ei se apropiau şi i se părea că erau aşezați pe un fel de fotolii invizibile care se deplasau foarte repede în văzduh. Taine constată că erau nişte umanoizi - cel puțin aşa făceau impresia. Erau în număr de trei.

Când sosiră, un mare suflu de aer îi însoți. Se aşezară, pe neaşteptate, la vreo treizeci de metri de peronul unde stătea Taine. El nici nu mişcă, nici nu vorbi… N-avea nimic de spus, ar fi fost de-a dreptul ridicol. Ca înfățişare, ei erau nițel mai scunzi decât el şi erau tot aşa de negri ca un as de pică. Purtau pantaloni scurți şi strâmți şi un fel de maiouri cam lungi, ambele veşminte de culoarea cerului de aprilie.

Dar ceva era şi mai şi. Aceştia umanoizi călăreau pe nişte şei prevăzute cu claxoane şi un fel de truse sau de efecte militare fixate la chingi, dar sub care nu existau nici un fel de cai. Şeile zburau în aer, chingile atârnau la vreun metru deasupra solului, iar umanoizii, aşezați liniştiți pe şeile lor, îl priveau, şi el de asemenea îi privea. În sfârşit, Taine se sculă şi făcu câțiva paşi în direcția lor; îndată şi **ceilalţi** se lăsară să lunece la pământ şi înaintară tustrei, părăsindu-şi şeile, care rămaseră nemişcate, sus, în văzduh. Taine se apropie,

umanoizii se apropiară, la rândul lor, până la vreo doi metri distanță.

— Dânşii îți spun „bună ziua”, declară Beasly, şi-ți doresc fericire.

— Bun, ei bine, spune-le... dar în definitiv, de unde ştii tu toate astea?

— Marmota îmi spune ce îndrugă ei, iar eu îți repet ție vorbă cu vorbă. Tu îmi vorbeşti mie, eu îi vorbesc marmotei, iar ea le vorbeşte lor. Şi iacă, aşa, ne descurcăm. De aceea este ea aici.

— Atunci, ă... ă... ă., făcu Taine, deci tu poți cu adevărat să-i vorbeşti?

— Ți-am mai spus doar, strigă Beasly. Ți-am spus, de asemenea, că vorbeam şi cu Towser, dar m-ai crezut țicnit...

— Tu eşti telepat[3]! strigă Taine.

Şi, dintr-o dată, situația se prezentă şi mai complicată: nu numai că ființele asemănătoare cu şobolanii prevăzuseră ce le-ar putea oferi casa lui, dar ele intuiseră, de asemenea, prezența unui telepat în apropiere.

— Ce-nseamnă cuvântul ăsta, Hiram?

— N-are nici o însemnătate. Spune-i prietenei tale, marmotei, să le spună lor că sunt fericit să fac cunoştință cu ei şi că le stau la dispoziție dacă au nevoie de mine.

Stânjenit, Taine îi privea cu atenție pe cei trei străini: văzu că maiourile lor erau prevăzute cu o mulțime de buzunare şi că aceste buzunare erau gata să crape de pline ce erau, fără îndoială cu obiecte ce corespundeau tutunului, batistelor şi bricegelor terestre.

---

[3]Telepatíe s. f. Facultate psihologică (contestată de unii) atribuită unor oameni de a percepe fenomene care nu sunt în raza simțurilor, precum şi de a transmite gândul la mare distanță, fără intermediul organelor de simț obişnuite; percepere a fenomenelor şi a gândurilor de la distanță.

— Ei au venit, anunță Beasly, ca să facă schimb.

— *Schimb?!*

— Da, comerț! Da' ce crezi? Beasly izbucni în râs. Când mă gândesc că au picat în labele unui chilipirgiu yankeu. Aşa îți spune Henry. Spune că eşti în stare să jumuleşti pe oricine...

— Lasă-mă-n pace cu Henry, porunci Taine. Şi aşa aud destul vorbindu-se despre el.

Se aşeză jos, şi cele trei făpturi se aşezară în fața lui.

— Întreabă-i ce vor să-mi vândă.

— Idei, zise Beasly.

— Idei! E de-a dreptul stupid...

Dar, deodată, îşi dete seama că nu era de loc aşa. Din tot felul de mărfuri susceptibile de a fi schimbate între două rase, ideile erau cele mai prețioase şi cele mai comode de mânuit. Ele nu ocupau loc, nu tulburau echilibrul economic al țărilor, cel puțin nu imediat, ci, dimpotrivă, contribuiau la dezvoltarea civilizațiilor mai mult decât comerțul cu obiecte concrete.

— Întreabă-i ce doresc, zise Taine, în schimbul ideii care le-a îngăduit să fabrice aceste şei.

— Ei doresc să afle ce le poți oferi tu.

Aci era buba. Nu era uşor să găseşti un răspuns. Automobilele, camioanele, motorul cu combustie internă... nu, fără îndoială, nu i-ar fi interesat, deoarece ei aveau şeile lor zburătoare. Din punctul lor de vedere, în materie de transport, Pământul era în întârziere. Construcția caselor... nu, cu greu ai putea rândui asta în categoria ideilor, şi de altfel aveau şi ei o cabană, acolo, în pustiu. Ştiau, aşadar, ce este o casă... îmbrăcăminte... nu, aveau şi asta. Vopsitoria, gândi el, poate că vopsitoria...

— Întreabă-i dacă vopsitoria îi interesează, îi spuse lui

Beasly.

— Ei întreabă ce-i aceea şi te roagă să le explici.

— Bine, de-acord. Să-ncercăm. Vopseaua este o substanță protectoare pe care, practic, o putem întinde cu uşurință pe orice fel de suprafață. E uşor de împachetat, uşor de aplicat; vopsitul protejează obiectele împotriva uzurii şi a coroziunii; pe deasupra, e decorativ şi poate fi făcut în mai multe culori diferite. În sfârşit, fabricarea vopselelor nu costă scump.

— În mintea lor, ei ridică din umeri, zise Beasly. Nu-i prea interesează ce le propui, dar îşi dau silința să te-asculte. Continuă, de aceea, să le explici.

„Situația se va aranja”, îşi spuse Taine. Era modul de discuție cu care era obişnuit. Se lăsă mai comod pe pământ, se aplecă uşor înainte, scrutând cu privirea cele trei fețe ca abanosul, cu totul nepăsătoare, şi încercă să le surprindă gândurile. Nu era în stare. Ei arătau o față ca de lemn. Taine fu îmbărbătat. Acum se simțea la-ndemână, era în elementul său. În aceste trei personaje, care stăteau în fața lui, subconştientul său percepea prezența unei nemaipomenite tenacități, cum nu mai întâlnise nicicând la oamenii cu care făcuse negustorie. Şi asta îi plăcu.

— Spune-le, reluă el, că încă nu sunt complet decis. M-a luat prea repede gura pe dinainte. În fond, vopsitoria este o idee straşnic de prețioasă.

— Ei îți cer dintr-o simplă bunăvoință, fără ca să-i intereseze cu adevărat, să fii amabil şi să-ți urmezi explicațiile. „I-am prins în undiță - îşi zise Taine - dacă voi conduce cu pricepere afacerea...” Şi se instală mai bine, ca să negocieze în largul său.

*

Câteva ore mai târziu, Henry Horton îşi făcu apariția. Era însoțit de un domn foarte politicos, îmbrăcat fără cusur, care

ținea sub braț o mapă impresionantă. Amândoi se opriră pe scări, complet aiuriți.

Chircit la pământ, Hiram Taine mâzgălea cu vopsea o bucată de scândură, sub privirea interesată a extratereştrilor. Judecând după petele care le vopsiseră străinilor anatomia, se înțelegea clar că extratereştrii erau foarte prinşi de această îndeletnicire. Alte capete de scânduri, mânjite de vopsea, şi vreo douăzeci de cutii vechi de tablă erau răspândite pe jos.

Taine îşi ridică fruntea, îi văzu pe musafirii săi şi le făcu un semn:

— Sper că unul dintre ăştia va muşca până la urmă momeala...

— Hiram, spuse Henry cu un aer şi mai important ca de obicei, îți prezint pe domnul Lancaster, reprezentantul special al Organizației Mondiale a Națiunilor.

— Încântat să vă cunosc, domnule, declară Taine. Mă-ntreb dacă dumneavoastră...

— Domnul Lancaster a fost pradă unor dificultăți în clipa traversării „hotarelor", acolo, afară, explică Henry cu un aer măreț. I-am oferit serviciile mele. I-am explicat că noi suntem asociați mai dinainte.

— Domnul Horton a fost foarte amabil, zise Lancaster. Acest imbecil de sergent...

— Trebuie să ştii cum să-i iei pe oameni, zise Henry.

Taine băgă de seamă că această observație nu era de loc pe placul delegatului.

— Puteți să-mi explicați, domnule Taine, întrebă Lancaster, ce vă pregăteați să faceți?

— Un troc, zise Taine.

— Un troc!? Ce curios fel de a vă exprima...

— La noi, se grăbi să explice Henry, acest cuvânt are o savoare specială. Când tratezi cu cineva, te mulțumeşti să

faci schimb de mărfuri, dar când faci troc, cauți să-ți jumuleşti partenerul.

— Foarte interesant, zise Lancaster. Şi... bănuiesc că erați tocmai pe punctul să-i jumuliți pe aceşti domni în maiouri azurii.

— Hiram e nemaipomenit de capabil, spuse cu mândrie Henry. Se ocupă de antichități şi trebuie de aceea să întrebuințeze multă dibăcie ca să...

— Pot să vă-ntreb, reluă Lancaster, ignorându-l cu desăvârşire pe Henry, ce faceți cu aceste cutii de vopsele? Aceştia domni sunt clienți virtuali sau...

Taine zvârli capătul de scândură şi se ridică furios.

— Dacă ați tăcea numai cinci minute, strigă el. Încerc şi vă spun ceva de când ați intrat, în curte, dar n-ajung să strecor un cuvânt. Şi cu toate astea, merită osteneala, puteți mă credeți...

— Hiram! exclamă înspăimântat Henry.

— Nu-i nimic grav, zise delegatul. Are dreptate. În definitiv, am flecărit destul. Dă-i drumul, domnule Taine!

— Sunt încolțit, zise Taine, şi am nevoie de ajutor. I-am atras pe băieții ăştia spre ideea vopsitoriei, dar n-am habar n-am de principiu, nici de procedeul de fabricație, nici de elementele care intră în compoziția vopselelor, nici...

— Dar, domnule Taine, dacă le vindeți vopsea, ce importanță...

— Eu nu le vând vopsea, urlă scos din fire Taine. Dumneata nu pricepi? Puțin le pasă de vopsea. Ceea ce vor ei e ideea vopsitului, principiul vopsitului. La această şmecherie nu s-au gândit niciodată şi tocmai asta îi interesează. Le-am oferit ideea vopsitului în schimbul ideii şeilor lor şi aproape am reuşit.

— Şeile lor? Vrei să vorbeşti de acele obiecte care plutesc

în văzduh?

— Exact. Beasly, vrei tu să ceri unuia dintre amicii tăi să ne facă o demonstrație?

— Îhî, făcu Beasly.

— Care e rolul lui Beasly aci? se interesă Henry.

— Beasly îmi serveşte de interpret. Se poate spune, dacă nu mă-nşel, că e un telepat. Adu-ți aminte că pretindea că-i în stare să vorbească cu Towser.

— Beasly s-a pretins întotdeauna în stare de-o mulțime de lucruri.

— Dar de data asta spunea adevărul gol-goluț. El explică marmotei, adică acestui monstrulică de-aci, ceea ce am de comunicat eu, iar marmota le repetă acestor străini totul. La rândul lor, străinii îi vorbesc marmotei, care-i spune lui Beasly, care-mi spune mie. Şi cercul s-a închis.

— E ridicol! rosti disprețuitor Henry. Beasly n-are destulă inteligență pentru ca să fie... cum ai spus că e?

— Telepat, zise Taine.

Unul dintre extratereştri se cocoțase în şa. Apoi o făcu să înainteze şi să se dea înapoi. Pe urmă coborî şi se urcă iar.

— Remarcabil! spuse delegatul Organizației Mondiale a Națiunilor. Este un fel de sistem antigravitațional, în întregime controlabil. Într-adevăr, iată un lucru care ar putea să ne servească.

Îşi frecă bărbia cu mâna.

— Şi dumneata vrei să faci schimb între ideea vopsitului şi cea a şeii?

— Întocmai, dar am nevoie de ajutor. Mi-ar trebui un chimist sau un fabricant de vopsele, în sfârşit cineva care să fie capabil să le explice cum se fabrică astea. Şi apoi un profesor sau un tip de acest gen, în stare să-nțeleagă ce-au să spună când îmi vor da ideea şeii.

— Pricep, zise Lancaster. De fapt, dumneata ai de rezolvat o adevărată problemă. Domnule Taine, te cred dotat cu discernământ...

— O, nu-ncape îndoială! întrerupse Henry. Hiram este plin de finețe.

— Înțelegeți totuşi, reluă delegatul, ca acest fel de a proceda este în afară de orice reguli.

— Ba de fel! strigă Taine, gata să explodeze. E modul lor de a proceda. **Ei** deschid planetele pentru libera circulație şi schimbă idei. **Ei** fac asta de mult, de foarte mult timp. Idei, atâta vor **ei**, numai idei, pentru că aceasta le îngăduie să-şi dezvolte cultura şi tehnologia. **Ei** au multe realizări, care ar putea să servească speciei umane.

— Dacă toată chestiunea stă în asta, spuse Lancaster, iată, poate, evenimentul cel mai important care s-a produs vreodată pe Pământ. Într-un interval de timp foarte scurt, noi ne putem procura concepte şi date care, în teorie cel puțin, ne vor permite să facem un salt de o mie de ani. Aşa stând lucrurile, e rândul experților să le încredințăm această treabă...

— Dar, protestă Henry, nu veți găsi niciodată pe cineva care să-nțeleagă lucrurile astea mai bine decât Hiram. Când negustoreşti cu el, rişti să-ți pierzi până şi dinții. De ce să nu fie lăsat să se ocupe de asta? S-ar descurca foarte bine. N-aveți decât să-i întruniți pe experții dumneavoastră şi să-l lăsați pe Hiram să vă reprezinte. Aceşti tipi străini l-au acceptat, ei au dat dovadă că nu refuză să încheie afaceri cu el. Ce doriți mai mult? Tot ce-i trebuie e puțin ajutor.

Beasly se apropie şi-l privi pe delegat de sus.

— Eu nu voi lucra cu nimeni altul, zise el. Dacă-l dați afară pe Hiram, plec cu el. Este singura persoană care m-a tratat ca pe o ființă omenească.

— Ați văzut?! strigă triumfător Henry.

— Un moment, Beasly, spuse delegatul. Dacă ai colabora cu noi, n-ai pierde nimic. Aşa cum se prezintă lucrurile, sunt de părere că în calitate de interpret ai putea pretinde un salariu ridicat.

— Puțin îmi pasă de bani, zise Beasly. Tot nu-mi pot cumpăra cu ei prieteni. Oamenii vor continua să-şi bată joc de mine.

— Vorbeşte serios, întări Henry. Beasly e tipul cel mai încăpățânat pe care l-am cunoscut. Sunt pățit cu el şi de aia ştiu. A fost în serviciul meu.

Delegatul păru strâns cu uşa.

— Vă trebuie timp să găsiți un alt telepat, observă Henry. Cel puțin unul care să se poată înțelege cu tipii ăştia.

Delegatul avea aerul că se sufocă.

— Nu cred, spuse el, că ar mai exista un altul pe Pământ.

— Atunci, făcu brutal Beasly, hotărâți-vă! Nu pot rămâne aici toată ziulica.

— Bine! strigă reprezentantul Organizației Mondiale a Națiunilor. De acord. Rămâneți amândoi. Vă rog, vreți să reluați tratativele? Nu ne putem permite să pierdem această ocazie. Aveți nevoie de ceva? Pot să vă fiu de folos?

— Da, zise Taine. Există nişte indivizi din Washington şi unele capete tari din alte țări... care trebuie să sosească aici. Aveți grijă să nu ne plictisească.

— Le voi explica situația cât se poate mai bine. Nu va exista nici un amestec nedorit.

— Şi, pe urmă, nu uitați să-mi trimiteți un chimist şi un tip capabil să priceapă principiul şeilor. Am nevoie de ei cât mai repede. Mai pot întârzia câtva timp tranzacția, dar nu prea mult.

— Veți avea întreg personalul pe care-l doriți, declară

delegatul. Vor fi aici în câteva ore. Şi într-o zi, două, vom reuni o echipă de experți gata să vă secondeze, dacă se va simți nevoia.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, făcu mieros Henry. Credeți-ne, apreciem atitudinea dumneavoastră şi Hiram, şi eu. Şi acum, fiindcă totul s-a aranjat, mi se pare că jurnaliştii aşteaptă. Declarațiile dumneavoastră nu sunt pentru ei lipsite de interes.

Evident, reprezentantul Organizației Mondiale a Națiunilor nu mai avea putere să protesteze. Călcând grav, îl urmă pe Henry. Taine se întoarse şi privi pustiul.

— Ce mare curte! spuse el.